Uli - cazul nerezolvat / Andreas Schwantge; trad. Olimpiu S. Cosma. - Făgăraş : Agape, 2010 ISBN 978-973-694-171-9
I. Cosma Olimpiu S. (trad.) 821.112.2-32=135.1
Prima ediţie 2010
Titlul original: Uli - der ungeloste Fall

Traducere: Olimpiu S. Cosma
Tipar: Tipografia AGAPE
Str. Podului nr. 8
505200 Făgăraş
tel./fax 0268-214802
e-mail: olycosma@yahoo.com
www.edituraagape.ro

Uli

Nume: Ulrich, poreclit Uli, profesor, comisar sau detectiv. **Semne particulare:** legendar de slab, înalt, ochelari de vedere rotunzi, părul tuns scurt, îmbrăcăminte demodată **Important:** note incredibil de bune, şeful clasei, „conducătorul" prietenilor

Nume: Mechthild, poreclită Meggi
Semne particulare: zveltă, păr castaniu, tuns scurt
Important: prietena nedespărţită a Sandrei

Banni

Meggi

Nume: Georg, poreclit Banni (de la „banană") **Semne particulare:** slab, merge aplecat de spate, păr blond, nepieptănabil, piele foarte albă

Important: ţinuta corpului şi forma feţei seamănă adesea cu o banană; cam greu de cap, dar foarte loial, fratele Sandrei

Nume: Peter Strohmann, poreclit Pepp

Semne particulare: liniştit, păr castaniu tuns scurt, faţă rotundă, ochi strălucitori **Important:** de obicei vesel, fratele lui Muck

Sandra

Nume: Markus Strohmann, poreclit Muck **Semne particulare:** cam grăsuţ (mai exact: gras), păr castaniu, tuns scurt **Important:** foarte glumeţ, fratele lui Pepp

Pepp

Nume: Sandra, poreclită Radi (de la Radieschen, ridiche-de-lună) **Semne particulare:** zveltă, păr blond, lung până la umeri (adesea prins într-o coadă de cal)
Important: coada de cal -de cele mai multe ori nereuşită - i-a adus porecla, sora lui Banni, dar foarte deşteaptă

Muck

1. Istoria cufantoma din castel

Era o zi caldă şi frumoasă de primăvară. Soarele strălucea pe cerul albastru, lipsit de nori. Autocarul care ducea în excursie clasa lui Uli circula liniştit pe autostradă. Deşi circulaţia era destul de intensă, până acum nu fusese nicio coloană staţionară. Dacă mergea aşa şi mai departe, în vreo două ore vor ajunge la cabana pentru tineret unde voiau să petreacă în timpul excursiei cu clasa.
„De dimineaţă lângă lac pescarul amator, de dimineaţă lângă lac pescarul amator...", răcneau băieţii şi fetele în partea din spate a autocarului, repetând refrenul pentru a n-a oară. Dintre voci ieşea în evidenţă cea a lui Muck.
Enervat, dirigintele lui Uli, domnul Wegner, clătină din cap.
„Nu poate fi adevărat! Oare nu ştiu să cânte altceva?" El gemu şi-şi dădu uşor ochii peste cap. Uli se uită obosit la diriginte. Acesta stătea pe culoarul din mijlocul autocarului, chiar lângă locul lui Uli.
„De dimineaţă lângă lac pescarul amator, de dimineaţă lângă lac pescarul amator...", răsună din nou. De data aceasta se distingea limpede dintre ei Banni, care cânta complet fals...
Banni şedea cu sora sa Radi lângă Pepp şi Muck în ultimul rând din autocar.
Dirigintele ridică neputincios braţele.
„Din fericire, eu n-am fost ca ei mai demult", zise

el încet şi se adresă apoi lui Uli. „Tu ce crezi?"
„Categoric!" răspunse acesta cu tonul celei mai profunde convingeri. „După cum vă cunosc, n-aţi luat niciodată parte la o asemenea prostie..." Lui Uli îi veni să râdă. Pe dirigintele său îl cunoştea totuşi ca pe un om sever, corect şi de asemenea şi foarte glumeţ.
„Bine că măcar tu crezi". Dirigintele zâmbi şi îşi trecu mâna peste părul tuns scurt. „în tinereţea mea n-am făcut altceva decât să învăţ, să învăţ şi iarăşi să învăţ..."
„Chiar aşa cum facem şi noi în fiecare zi!" răspunse Uli. „în afară de cântăreţii din spate".
„Văd deja, Uli, că m-ai înţeles".
Autocarul luă o curbă la stânga, şi dirigintele trebui să se ţină bine ca să nu cadă direct peste Uli. Acesta ridică cu teamă mâinile în semn de apărare şi zâmbi.
„Nu-ţi fie frică, mă ţin bine", zise dirigintele liniştit. „Nu mă răstoarnă pe mine una-două o curbă". După o scurtă pauză, el continuă: „Te bucuri de zilele pe care le vei petrece în cabană, Uli?" Uli dădu din cap. „Da, cu siguranţă că va fi foarte bine", murmură el încet. Nu părea prea încântat.
„Eşti obosit... sau crezi că totul va fi plicticos?"
„Sunt obosit, mort de obosit", murmură Uli şi se înroşi puţin la faţă. „Ştiţi, azi-noapte am citit o carte captivantă. Pur şi simplu nu m-am putut opri. Şi atunci s-a făcut foarte..."
„... târziu?" îl întrerupse profesorul.

„Ei bine, aş spune mai degrabă: S-a făcut foarte
10
devreme..."
„Cum se numeşte cartea?" vru acum să ştie dirigintele lui Uli.
„Omul cu felinarul", replică Uli.
„Hm, n-o cunosc".
„Este vorba despre un om numit Tom Bernardo. De fapt, voia să se ducă misionar în China. Dar apoi s-a îngrijit pe la 1900 de copiii străzii din cartierele mizere din Londra, a construit orfelinate şi altele asemenea".
„Şi aşa ceva este captivant?" Profesorul se încruntă.
„Da!" Uli dădu din cap. „Nici eu nu mi-am închipuit atunci când am primit cartea cadou. Dar ea este aşa de captivantă, încât azi-noapte pur şi simplu nu m-am putut opri din citit".
„Aşa deci. Şi eu care mă gândeam că ai citit un roman poliţist palpitant". Profesorul îi zâmbi lui Uli. „Şi bineînţeles că ai rezolvat deja cazul cu mult înainte de sfârşitul cărţii".
Cam stânjenit, Uli se uita în jos.
„Desigur, poate găseşti în excursia noastră cu clasa un nou mister pe care să-1 rezolvi..." La aceste cuvinte, vocea profesorului luă un ton misterios.
Uii se uită destul de surprins la el şi strânse ochii.
„Ştii..." Profesorul privi scurt spre partea din spate a autocarului, unde tocmai se intona refrenul „De dimineaţă lângă lac pescarul amator..." Apoi îşi aplecă conspirativ capul spre Uli. „Ştii că în apropierea cabanei pentru tineret se află ruinele unui vechi castel, cu un gang subteran şi desigur şi o ade-
11
vărată fantomă a castelului".
„Credeţi în fantome?" Uli râse. „Ele există numai în basme".
„Hm", profesorul clătină din cap. „De fapt, nici eu nu cred în mod normal în aşa ceva. Dar nu ştiu ce să zic despre această istorie".
„Care istorie?" întrebă Uli şovăind.
„Există unii care afirmă că au văzut fantoma castelului!"
„Da, există totdeauna câţiva oameni care cred..."
„Este clar, Uli. - Dar ce crezi când îţi spun că printre aceşti oameni e şi primarul, doi profesori şi un fost paroh din localitate?"
„Ei cred...?"
Domnul Wegner dădu uşor din umeri şi-1 privi pe Uli drept în faţă. „Desigur că nici eu nu cred în fantome! Trebuie să existe o altă explicaţie. - Poate că o să găseşti tu soluţia, Uli!"
„Ar fi ceva!" interveni Meggi, care şedea lângă Uli. Nici ea nu dormise prea mult în noaptea aceea. Până atunci moţăise. Totuşi înţelesese cele mai importante fraze din discuţia între Uli şi diriginte.
„Ah, Meggi!" Uli clătină energic din cap. „Noi facem o excursie frumoasă cu clasa, trăim lucruri frumoase..."
„... şi pe lângă toate mai rezolvi şi un mister! -De ce nu?"
„Tu ştii că eu de fapt nu mai vreau să am de-a face cu asemenea lucruri, Meggi".
Meggi râse acum cu poftă şi dădu din cap cu vioiciune.
12
„Da, ştiu! - Dar de data aceasta nu este un caz criminal, ci e vorba doar de o fantomă minusculă..."
„De unde ştii tu cât de mare este fantoma?" Uli se uită întrebător la ea. „Poate că este uriaşă. Cu nişte dinţi înfiorători..."
„Uuuahh!"
Speriaţi, Uli şi Meggi tresăriră.

Apoi clătinară râzând din cap. Nimeni altcineva decât dirigintele stătea înaintea lor cu mâinile ridicate în sus şi cu degetele larg răsfirate. îşi deschisese ochii mari şi-şi strâmbase faţa, rezultând o mască fioroasă.
„Uuuahh!" răsună din nou. Apoi profesorul lăsă mâinile în jos. „Deci, Uli", zise el zâmbind, „dacă rezolvi misterul aflat în jurul fantomei din castel, atunci îţi fac cadou un pahar mare cu îngheţată!"
„Două îngheţate", interveni Meggi de alături. „Una pentru Uli şi una pentru mine!"
„Atunci bine, două îngheţate". Profesorul se duse râzând la ceilalţi băieţi şi fete aflaţi în partea din spate a autocarului.
„De dimineaţă lângă lac pescarul amator...", tocmai răsuna de acolo.
„O asemenea excursie cu clasa este pur şi simplu minunată", îi zise Meggi lui Uli. „Atunci profii sunt aşa de buni cu noi. Cu totul altfel ca la şcoală".
Uli dădu din cap.
„O îngheţată mare! Mă bucur încă de pe acum". Faţa lui Meggi radia. „Cel mai bine cu..."
„Prostii!" Uli clătină cam violent din cap.
Meggi nu se putu opri să nu zâmbească. Era foar-

te sigură de un lucru; Uli „muşcase din momeală" deja.
„Să-ţi zic ceva, Uli?"
„Da, ce anume?"
„Vei dezlega misterul!" Meggi apăsă pe fiecare cuvânt. „Ştiu asta! - Şi de aceea mă bucur deja pentru îngheţată".
„Ah, cum crezi că o să-l dezleg? Nici măcar nu cunosc istoria fantomei din castel".
„Asta se poate schimba..."
Meggi se ridică şi se duse până la diriginte prin autocarul care se legăna.
După câteva minute, acesta veni în faţă de tot şi se aşeză pe locul său din primul rând alături de soţia sa. Aceasta însoţea clasa în excursie, întrucât nicio profesoară nu avusese timp, şi trebuia să ia parte ca asistenţă şi o persoană de sex feminin. Apoi domnul Wegner se ridică în picioare, se întoarse cu faţa spre copii şi luă microfonul în mână.
„Să vă spun o poveste cu adevărat de groază?" se auzi tare şi clar din difuzoarele autocarului aflate pe tavan.
„O, da!" - „Foarte bine!" - „Nu poate fi prea rău..." - „Dacă aşa trebuie...", veniră diferitele răspunsuri.
Uli îi aruncă în joacă lui Meggi, care revenise între timp lângă el, o privire supărată şi clătină încetişor din cap. Se făcuse aproape complet tăcere în autocar. Când profesorul voia să spună o poveste, atunci nu voiau să-l împiedice cu nimic de la lucrul acesta. Şi asta o ştiau cu toţii: dirigintele lor se pri-

cepea să povestească!
„Aşa cum ştiţi, aproape de cabana unde mergem se află ruinele unui castel vechi", începu liniştit domnul Wegner. „Acolo trăiau în urmă cu multe sute de ani un cavaler cu soţia lui, dar urmaşii lor au murit de mult".
Profesorul făcu o pauză lungă, misterioasă.
„Sau mai bine zis: familia cavalerului a fost nimicită în a treia generaţie într-un mod crud".
Acum, toţi îl ascultau pe profesor cu cea mai mare atenţie. Se făcuse tăcere deplină. Se mai auzeau doar zgomotele făcute de autocar în timpul mersului.
„Cavalerul se dusese pe atunci împreună cu alţii într-o cruciadă pentru a cuceri Ţara Sfântă şi Ierusalimul. - în acest timp a venit la castel un cântăreţ. Avea o voce minunată, încântătoare. Şi arăta şi foarte bine..."
„Auziţi, auziţi", strigă una dintre fetele aflate în partea din spate a autocarului.

„Da", şi profesorul zâmbi, „s-a întâmplat ce trebuia să se întâmple. Cavalerul era departe, soţia lui se simţea singură - şi venise acolo cântăreţul cel chipeş, care intona inimii soţiei cavalerului cântece de dragoste".
„Şi ce este de groază în asta?" şopti Pepp fratelui său la ureche.
„Stai să vezi", răspunse. Muck.
„Dar cântăreţul ambulant nu s-a mulţumit numai cu soţia cavalerului. Şi celelalte femei din castel au fost, să zicem, foarte binevoitoare faţă de el".
15
„Şi astfel cântăreţul ambulant le-a cântat şi lor", zise încet Radi.
„Ce-a făcut?" vru Banni să ştie, dar nici de data aceasta nu înţelesese totul foarte bine.
Radi ridică mâna, îşi puse un deget pe gură şi îi făcu semn.
„Când stăpâna castelului a aflat că nu era singura prietenă a cântăreţului, dragostea şi simpatia ei s-au transformat într-o ură profundă", povesti acum profesorul. „Ea a dat ordin ca el să fie chinuit în camera de tortură şi apoi să fie legat de mâini şi spânzurat pe zidul castelului. Nu i se dădea nici hrană, nici apă. El atârna acolo neputincios în soarele dogoritor de peste zi şi în răcoarea nopţii. Funia cu care era legat i-a rănit încheieturile mâinilor. Omul striga şi cerşea îndurare. Dar soţia cavalerului nu cunoştea milă. Nimeni nu avea voie să-1 ajute. - A durat aproape o săptămână până a murit bietul om".
Niciunul dintre copii nu mai era atent la peisajul prin care trecea autocarul. Ochii le erau aţintiţi numai asupra dirigintelui lor, care stătea cu microfonul în mână lângă şofer şi povesti mai departe cu o figură serioasă.
„Dar furia castelanei încă nu se potolise. Ea dădu ordin să fie torturate toate fetele şi femeile din castel şi spânzurate apoi în acelaşi mod crud pe zidul castelului. Toate au murit acolo în mod mizerabil. Femeia nu s-a dat înapoi nici chiar în cazul celor două fiice ale ei. Ura ei nu cunoştea margini..."
„Şi apoi?" vru să ştie o fată care stătea în primele rânduri. „Cum a mers mai departe?"
16
Dirigintele trase adânc aer în piept.
„Cum a mers mai departe? Soţia cavalerului a afirmat că în timpul nopţii îi apăreau morţii. Ea îl auzea pe cântăreţul ambulant cântând cântece înfiorătoare, zicea ea. - Lucrul acesta a mers aşa vreo trei, patru luni. Apoi, a ajuns la capătul puterilor, şi femeia s-a aruncat de pe zidul castelului, sfârşin-du-şi astfel viaţa".
„Iar soţul ei?" întrebă Uli după o scurtă pauză.
„El a murit după o boală de friguri, cu mult timp înainte de a ajunge la Ierusalim. - Şi astfel s-a stins tot neamul acestei familii. - Mai târziu a locuit în castel un alt cavaler. Dar el nu are nicio legătură cu istoria noastră".
Autocarul încetini şi se angaja într-o curbă lungă la dreapta. Ei părăseau autostrada.
„Desigur", zise profesorul, în timp ce mergeau mai departe pe şoseaua naţională, „aşa era pe atunci, cel puţin aşa se povesteşte".
Thomas şedea lângă Bettina în partea din faţă a autocarului, pentru că i se făcea totdeauna rău în timpul unei deplasări lungi cu autocarul.
„Bine, bine, în legendele astea vechi", şopti el liniştit, „unele lucruri sunt adevărate, dar multe sunt născocite".
„Lucrurile nu stau chiar aşa, Thomas", răspunse profesorul, care îl înţelesese foarte bine.
Dirigintele tot mai stătea cu microfonul în mână lângă şofer.
„Ne-aţi povestit mai înainte ceva despre o fantomă a castelului", strigă Meggi.
„Da", şi faţa profesorului luă din nou o expresie
17
misterioasă. „Există oameni, oameni importanţi..." Zicând aceste vorbe, el îi aruncă lui Uli o privire lungă. „... oameni care trebuie crezuţi şi care afirmă şi azi că au văzut fantoma cântăreţului ambulant".

„Precis că l-au auzit şi cântând... nu?" Radi zâmbea cu gura până la urechi. Istoria aceea veche era chiar de groază. Dacă îţi imaginai... Dar aceasta nu însemna să crezi imediat în fantome!

„Unii spun că ar fi auzit un cântec, alţii că au văzut doar fantoma. - Un bărbat în haină lungă care merge tiptil prin castelul în ruină".

„O fi fost pădurarul!" Thomas clătină râzând din cap.

„Nu. Şi pădurarul face parte dintre cei care au văzut în timpul nopţii această persoană misterioasă! -Se spune că ,apariţia' s-a ivit brusc între ruine şi apoi a dispărut la fel de misterios".

Autocarul luă o curbă la stânga, apoi imediat una la dreapta. Domnul Wegner, care stătea cu faţa spre ei, fu cât pe ce să cadă pe spate. El se apucă repede de un scaun.

Când merseră iarăşi drept, el explică: „Ştiţi, au vrut să cerceteze temeinic cum stăteau lucrurile. Pentru aceasta, au interzis accesul în zonă. Peste tot în jurul castelului erau bărbaţi care nu lăsau pe nimeni să treacă spre vechile ruine. Şi totuşi fantoma a fost văzută sus pe turn. Când au cercetat mai târziu perimetrul, n-au găsit niciun indiciu că cineva s-ar fi furişat într-acolo. - Indiferent cum ar sta lucrurile, fapt este că nimeni nu mai îndrăzneşte acum să se aventureze noaptea prin apropierea ruinelor

castelului".

„Credeţi deci că totul este adevărat?" întrebă Bet-tina. Ea se uită cam înfricoşată spre diriginte.

„Nu, nu cred toate acestea", zise domnul Wegner râzând. „Totuşi, este un mister care se merită să fie dezlegat..." Zicând acestea, îi aruncă lui Uli din nou Q privire şi îi făcu scurt cu ochiul stâng.

Uli se încruntă şi clătină încet din cap. Apoi îşi îndreptă spatele şi închise ochii.

In autocar se făcuse tăcere. Doar sporadic se mai auzea câte cineva vorbind pe un ton scăzut. Uli picotea.

‚0 fantomă a castelului...', îi trecu lui prin minte, ‚... şi eu să dezleg misterul. Ce nedreptate...' - Şi după aceste cuvinte adormi.

2. *Castelul*

După încă vreo oră de călătorie ajunseră în sfârşit la cabană. întrucât plecaseră de acasă foarte devreme, se făcuse între timp aproape ora trei după-amiază.

Cei mai mulţi, ca Uli şi Meggi, dormiseră mai mult sau mai puţin în ultima parte a călătoriei. Prin urmare, când ajunseră la destinaţie erau odihniţi şi treji.

în holul cabanei toţi vorbeau tare.

Era o clădire practică de beton, chiar dacă nu prea frumoasă, în care urmau să petreacă următoarele cinci zile. Şi aşa cum reieşi mai târziu, mâncarea era din belşug şi foarte bună.

întrucât se împărţiseră încă de la şcoală cine cu cine să stea în cameră, repartizarea pe camere merse foarte repede.

Peste tot pe coridoare şi în faţa cabanei pentru tineret stăteau băieţi şi fete cu telefoanele mobile, spunându-le părinţilor că ajunseseră cu bine.

Lui Uli îi veni să zâmbească. El îi spusese mamei sale doar: „Dacă nu mai auzi nimic de mine, îmi merge foarte bine. - Şi cândva o să-ţi scriu şi o carte poştală..."

Cam la o jumătate de oră de la sosire, şedeau toţi împreună în marea sală de mese şi mâncau plăcintă cu prune proaspăt făcută.

„Prunele au fost toate culese cu mâna!" zisese cabaniera. Ea era o femeie cam grăsuţă cu păr închis

la culoare.

„Aşa deci", zise Pepp liniştit, „aici prunele se coc încă de primăvară".

„Nu, băiete!" primi el drept răspuns. „Prunele sunt de anul trecut. - Ştii, există şi pe la noi lăzi frigorifice!"
Pepp se înroşise la faţă şi-şi ridicase mâinile în chip de scuză.
Dar cabaniera doar râse. „Este în ordine. - Văd că trebuie să fiu atentă ce vorbesc cu voi. Altfel nu mă mai credeţi deloc..."
„Aţi văzut şi dumneavoastră fantoma castelului?" vru Muck să afle.
„Eu? -Nu!" răspunse femeia. „Dar soţul meu..." Faţa îi deveni brusc serioasă - ca şi când i-ar fi trecut prin minte ceva trist, la care nu se gândise mai înainte. Ea privi trist în jos. „Soţul meu..." repetă ea aproape neauzit.
Muck mai vru să spună ceva, dar primi de la Uli un ghiont puternic în coaste. El se uită mirat la prietenul său. Nu se aşteptase la aşa ceva din partea lui Uli. Acesta clătină imperceptibil din cap.
De abia când vorbiră iarăşi tare unii cu alţii şi-şi mâncau plăcinta, Uli îi şopti la ureche: „Muck, n-ai observat că femeia poartă rochie şi bluză neagră? Ba chiar şi şorţul este negru. Şi pleoapele ei roşii..."
„Crezi?"
„Exact. - Cred că n-a trecut mult de când şi-a pierdut soţul".
„Nu aveam de unde să ştiu...", încercă Muck să se scuze.

Uli râse. „Nu-i chiar aşa rău. Doar n-ai spus nimic greşit sau rău".
Meggi, care şedea lângă cei doi, zâmbi. Uli ăsta, se gândi ea. Şi ea văzuse îmbrăcămintea neagră. Dar nu se gândise că ar putea fi haine de doliu. Uli făcuse imediat nişte deducţii. (Mai târziu se dovedi că el avusese dreptate. De abia în urmă cu o lună murise brusc cabanierul ca urmare a unui infarct.)
Când terminară cu mâncatul plăcintei, dirigintele se ridică. Toţi tăcură.
„Aşa", zise el tărăgănat. „Cred că acum face fiecare ce vrea. Puteţi să staţi în camere sau să exploraţi zona din jur. La ora şase jumătate ne revedem cu toţii aici la cină. Totul este clar?"
Un murmur puternic umplu sala de mese.
„Ah, încă ceva", strigă profesorul. „Nu trebuie să căutaţi acum fantoma, căci ea apare doar la miezul nopţii..."
„Fantomică, minciunică, du-te-n turnul tău de frică...", zise Muck râzând.
Prietenii stăteau împreună sub un stejar mare în faţa cabanei.
„Deci", începu Pepp, „explorăm împreună zona, nu?"
Toţi dădură din cap.
„Am vrea totuşi să fim în final de faţă când va dezlega Uli misterul fantomei castelului", zise Meggi încet.
„Cum ai zis?" Muck se scarpină în cap. „Vrei să

vânezi fantoma, Uli?"
Uli trase adânc aer în piept şi ridică mâinile în semn de protest. Dar înainte de a putea spune ceva, Meggi le explică celorlalţi: „N-aţi înţeles lucrul acesta când eraţi în autocar. Domnul Wegner i-a dat lui Uli însărcinarea oficială de a descoperi secretul din jurul fantomei".
„însărcinare oficială!" Uli luă o gură de aer. „Meggi..."
„Am zis ceva greşit?" Un zâmbet larg se desenă pe faţa lui Meggi. Ea îşi îndreptă umerii şi ridică întrebător mâinile.
Acum interveni şi Radi. „Hei, n-ar fi o aventură grozavă dacă am găsi fantoma? - Vreau să zic pe cel ce se dă drept fantomă".
„Oh, oh... - Cine se joacă aici de-a fantoma? Eu cred că nu există fantome. Dar dacă aici totuşi...?"
în loc de răspuns, Banni primi de la sora lui un ghiont puternic în coaste. Ea clătină supărată

din cap. Banni ăsta nu pricepea niciodată despre ce era vorba.
„Deci, Uli, unde începem?" Pepp se uită plin de aşteptare la prietenul său.
Uli clătină doar slab din cap.
„Voi deci vreţi cu adevărat să mergeţi la ‚vânătoare de fantome'. - Ei bine, atunci ar trebui mai întâi să cercetăm cu de-amănuntul tot ce se află aici", zise el încet.
„Bine". Muck se gândi câteva clipe. „Rămânem toţi împreună sau mergem în grupe?"
„Puteţi să faceţi cum vreţi. Eu în orice caz vreau

să merg singur". Uli rosti aşa de tăios aceste cuvinte, că Meggi se uită speriată la el.
„S-a întâmplat ceva?"
„Aş dori ca mai întâi să stau puţin timp singur şi să meditez - bine?" răspunse Uli zâmbind. Acum, vocea lui suna iarăşi normal.
„Bine". Din nou fu Muck cel care se gândi cum să procedeze. „Deci Uli merge singur. Apoi eu, Banni şi Pepp plecăm împreună, iar voi două faceţi la rândul vostru o echipă".
„Şi noi facem o echipă", îl imită Radi şi arătă spre Meggi.
„Şi căutăm ceva anume?" De data aceasta fu Banni cel care puse întrebarea hotărâtoare. Căci la ce să fie atenţi dacă nu ştiau nici măcar ce căutau?
Toţi se uitară uimiţi la fratele lui Radi.
„Ai dreptate, Banni", zise Muck descurajat.
„Ce căutăm de fapt?"
„Nimic!" răspunse Uli zâmbind.
„Nimic... chiar... nimic?" Banni nu mai înţelegea nimic. „Dar dacă nu căutăm nimic, cum să găsim atunci fantoma? - N-ar fi mai bine să căutăm fantoma decât nimic?"
„Banni". Uli îşi puse mâna pe umărul lui. „întrucât nu există fantome, nici nu putem găsi sau căuta vreuna..."
„... dar am putea căuta cum poate apărea şi dispărea aici o fantomă, fără ca cineva să observe persoana. Corect?"
„Exact, Pepp! - Mă tot gândesc că totul nu este decât o idee proastă a profesorului nostru". Uli se

strâmbă şi arăta acum aproape ca dirigintele când îi speriase pe el şi pe Meggi făcând pe „fantoma". „Dar poate găsim cu adevărat ceva. Iar dacă nu, ce contează?"
„Ai dreptate, Uli. în orice caz vom cerceta acum vechile ruine". Pepp se uită plin de aşteptare la toţi dimprejur. „Plecăm? Sau ce mai aşteptaţi?"
Ruinele castelului erau la aproape un kilometru distanţă de cabană. O plăcuţă indicatoare le arătă direcţia.
Urcară încet o colină printr-o pădure de fagi care devenea tot mai deasă. Ajunşi sus, copacii făcură loc unui luminiş mare, în mijlocul căruia se puteau vedea resturile vechi pe jumătate dărâmate ale castelului.
Uli îi lăsase pe prietenii săi să i-o ia înainte. Voia pur şi simplu să fie singur. Când stătu în faţa ruinelor, trase adânc aer în piept şi închise o clipă ochii.
Era linişte. Se auzeau doar câteva păsărele şi adierea slabă de vânt care mişca vârfurile fagilor înalţi dinapoia lui.
„E bine", zise Uli încet. Simţea încă o oarecare oboseală. Gălăgia din autocar îl călcase pe nervi. Şi pe urmă şi profesorul cu povestea lui despre fantomă, precum şi faptul că Uli trebuia să afle care era treaba cu fantoma castelului.
Domnul Wegner dorise doar să facă o glumă. Totuşi, Uli se supărase destul de mult. Nu-i plăcea când se vorbea mereu de el ca despre un „detectiv". Desigur, dăduse în trecut de urma unor mistere şi în

felul acesta explicase cum stăteau lucrurile. Cu toate acestea, nu voia să tot audă despre lucrul acesta.
Dar - şi UH trebuia să recunoască aceasta - pe el îl interesa deja să dezlege misterul acestor ruine. Fantome? Uli zâmbi în sinea lui.
‚Dar oare cum de-au văzut-o cu adevărat atâţia oameni?' îi trecu prin cap. ‚Să fi fost la toţi doar o închipuire...?'
Uli încă nu vorbise cu niciunul dintre aceşti a-şa-zişi martori, dar observase după tonul cabanierei că într-adevăr trebuia să fi fost ceva de văzut acolo.
Iar dirigintele spusese că perimetrul castelului fusese înconjurat. Se încercase deci o cercetare temeinică a chestiunii. Şi - Uli nu putea explica de ce, dar i se părea că ştie deja primul punct spre rezolvarea întregii istorii. Dar nu putea deloc să-şi dea seama despre ce era vorba.
Aşa că stătea în liniştea pădurii în faţa zidurilor vechi pe jumătate căzute ale castelului. Trebuie să fi fost un castel mare atunci când încă nu se dărăpănase.
Uli începu să înconjoare amplasamentul destul de mare al castelului pe o alee prin pădure bine făcută. El se uită la ceasul de mână.
Când ajunse din nou la punctul de plecare, constată că trecuseră aproape douăzeci de minute.
„Destul de mare", murmură el încet.
Uli mersese destul de agale, iar drumul se abătea uneori la o mică distanţă de ziduri, dar nu era vorba doar de un castel din Evul Mediu, ci fusese o adevărată fortificaţie.
26
‚Oare să fi arătat la fel pe timpul primilor constructori?' îi trecu lui Uli prin cap. ‚Sau de abia mai târziu s-a extins fortificaţia în jurul zidurilor castelului?' Desigur, din vechile fortificaţii nu mai rămăseseră parţial decât temeliile. Ca ruină mai mare rămăsese doar castelul propriu-zis.
Uli trecu pe lângă un turn din colţ destul de bine păstrat şi se îndreptă spre poarta castelului, care era la vreo zece metri de el.
Când ajunse acolo, văzu în dreapta şi în stânga drumului o groapă adâncă. Aici fusese cu siguranţă un pod basculant peste care se intra în castel. Uli putea să vadă lângă poarta castelului găurile prin care se trăseseră lanţurile podului.
în castel nu se putea vedea mai nimic în afara resturilor zidurilor. Nişte pomişori şi tufişuri creşteau pe bucata de pajişte. Nişte drumuri pietruite înguste duceau în patru direcţii diferite. Uli o luă pe primul drum.
Pietrele scrâşneau tare sub adidaşii lui. Altminteri, aici era totdeauna linişte deplină. Undeva în depărtare auzi nişte voci. Precis că erau colegii lui de clasă.
El ajunse la capătul acestui drum. Era evident că uici fusese odinioară o clădire destul de mare. Lucrul acesta se putea vedea după temeliile rămase.
Alături fusese poate ultimul loc de refugiu al locuitorilor castelului: cimitirul castelului.
Şi drumul al doilea şi al treilea duceau la clădiri dărâmate sau la foste turnuri.
27
Pe al patrulea drum, Uli ajunse pe dinăuntru la turnul din colţ, pe lângă care trecuse mai înainte de a intra în castel.
Când fu aproape de turn, auzi brusc paşi înapoia lui.
„Salut. încotro?" întrebă o voce groasă.
Uli se întoarse speriat. în faţa lui stătea un bătrân uşor adus de spate. Faţa îi era plină de zbârcituri, iar sub ochi avea pungi mari. Cu toate acestea, în pofida vârstei stătea în faţa lui Uli drept ca o lumânare.
„Eu, ă...", se bâlbâi Uli, ca şi când ar fi făcut ceva interzis.
„Deci?" Vocea suna poruncitor.
„Mă uit doar la ruinele castelului...", răspunse Uli descurajat.
Omul zâmbi slab.

„Bine - dar..." Vocea lui deveni misterioasă pentru o clipă. Dar apoi ea îşi schimbă din nou tonul. „Dar nu cumva să intri în gangul subteran". Nu puteai să nu observi tonul poruncitor. „Este periculos!"
Uli dădu intimidat din cap şi înghiţi în sec. Omul îl speriase şi-1 zăpăcise oarecum.
„Cine ştie când se dărâmă acolo totul...", adăugă bătrânul pe un ton ceva mai prietenos. „O bucată mare s-a dărâmat deja. - Asta a fost de mult, când eram eu copil".
Apoi, el făcu brusc stânga-mprejur. „La revedere, băiete!"
Când Uli fu iarăşi singur, respiră mai întâi adânc, încă nu mai întâlnise un asemenea om. Era cam si-

nistru. Şi cum mai vorbise cu el: când foarte prietenos, când imediat după aceea aşa de poruncitor, de parcă un ofiţer ar fi dat ordine soldaţilor săi.
Şi Uli mai observase ceva. Nu putea explica, dar i se păruse că bătrânul, în ciuda felului său de a fi cam necioplit, fusese cumva îngrijorat, neliniştit, ba de-a dreptul susceptibil.
„Hm", zise Uli încet. El parcurse gânditor ultimii metri până la intrarea joasă în turnul din colţ.
Uli trebui să-şi aplece capul pentru a putea intra în turnul pătrat. îl întâmpină un aer răcoros, umed. Aici era foarte întuneric faţă de lumina strălucitoare a soarelui de afară. Cu ochii mijiţi, el se uită în jurul lui. în partea dreaptă descoperi o deschizătură în zid. Era înaltă cam de un metru şi jumătate şi lată de un metru. Uli se îndreptă încet spre ea. Se făcea tot mai întuneric. Deja după unul sau doi metri nu mai putu recunoaşte nimic.
Aici era deci intrarea în gangul subteran despre care vorbise bătrânul. Tare i-ar mai fi plăcut lui Uli să cerceteze măcar o bucăţică din gang. Dar era pur şi simplu prea întuneric pentru a putea recunoaşte ceva mai exact.
Totuşi, Uli putu să vadă un lucru: Aici în apropierea intrării nu părea să existe o poartă închisă sau ceva asemănător. Iar pietrele mari din care fuseseră /.idiţi pereţii gangului nu arătau deloc ca şi cum ar sta gata să se prăbuşească în fiecare clipă. ‚Este periculos! Cine ştie când se dărâmă acolo totul...' Uli tşi aduse aminte de aceste cuvinte.
Desigur. Uli dădu din umeri. Fără lampă nu se

putea face aici aproape nimic. Şi - dacă gangul era într-adevăr în pericol de prăbuşire, atunci nu voia să rişte. - Chiar dacă era deja foarte curios să afle ce era în vechiul gang.
Uli se scarpină în cap. ‚Dacă gangul e accesibil, atunci poate că nu este prea periculos să intru puţin', se gândi el o clipă. ‚în orice caz, o să mă uit mai bine când voi avea cu mine lanterna de buzunar'.
Pe urmă, Uli se uită în jurul turnului pe dinăuntru, în partea stângă, Uli văzu o scară veche, îngustă, abruptă, care urca în spirală pe lângă zid spre partea de sus a turnului. Ea se termina cu o deschizătură, prin care se putea ieşi afară pe un pod de lemn. Cu siguranţă că de acolo puteai avea o perspectivă bună asupra ruinelor.
„Aha", murmură Uli, „înseamnă că au construit mai târziu cu scânduri lungi un fel de platformă pentru ca cineva să se bucure de privelişte".
Uli urcă încet treptele vechi, unele destul de piezişe.
Ce bine că fusese pusă o balustradă. Altfel, cu greu ar fi îndrăznit Uli să urce pe scară. Nu era de felul acela care nu ameţeşte deloc la înălţime, şi treptele nu erau deloc late. în unele locuri lipseau colţurile, alteori suprafaţa treptei era foarte lunecoasă. El se uita înfiorat din când în când de pe scara în spirală în jos.
în sfârşit ajunse sus, se strecură prin deschizătură şi păşi pe scândurile groase de lemn. Nu se înşelase. Prin nişte deschizături mari ca nişte ferestre avea o perspectivă foarte bună asupra întregului perimetru

al castelului şi chiar şi asupra împrejurimilor.
Uli putu recunoaşte dincolo de pădurea de fagi şi de câteva pajişti o localitate mică. După ea se întindeau la nesfârşit ogoare şi pajişti, înainte ca totul să dispară la orizont într-o pâclă uşoară.
‚De aici de sus se putea vedea imediat dacă veneau duşmanii', îşi zise Uli. ‚Grozav...!'
Apoi, Uli făcu cale întoarsă pe scară în jos, ţinân-du-se bine de balustradă. Inima îi bătea tare şi respira cu greutate. Uli nu era prea sportiv de felul lui, iar privirea i se îndrepta tot mereu spre golul de sub el, chiar dacă încerca să-şi aţintească privirea asupra treptelor.
‚Cu siguranţă că acesta este un exerciţiu bun contra fricii mele de înălţime', încercă el să-şi facă curaj. ‚Ce bine că nu mă poate vedea acum niciunul dintre prietenii mei...' în sfârşit avea iarăşi sub picioare teren solid. Genunchii îi tremurau. Uli se clătină puţin şi se sprijini ud de transpiraţie de pietrele reci şi mari ale zidului turnului.
„Uf, am reuşit...", zise el încet.
După ce Uli trase adânc aer în piept, ieşi încet din turn, merse agale prin curtea interioară a ruinii castelului şi o luă puţin mai târziu pe drumul care ducea prin pădure la cabană.
Când ajunse acolo, află că mai avea vreo oră până la cină.
Oare să se ducă în cameră? Nu avea niciun chef. Aşa că Uli porni la drum spre sătucul pe care îl văzuse din turn. Acesta era cam la un kilometru de-pârtare de cabană.

3. Piatra veche de mormânt

Cam după vreo zece minute, Uli ajunsese deja la marginea satului. Drumul ducea abrupt la vale, aşa că mersese mai repede ca de obicei.
Sătucul era aşezat într-o vale lată la poalele colinei pe care erau ruinele castelului şi cabana pentru tineret.
Cele mai multe dintre casele mai vechi se înghesuiau în jurul bisericuţei din loc.
în marginea din dreapta, Uli putu recunoaşte un pâlc de case mai noi.
El merse agale pe strada principală îngustă în direcţia bisericii. Ea se afla în mijlocul unui mic cimitir.
Lângă intrare era o plăcuţă veche pusă pe zidul care împrejmuia cimitirul. Pe această plăcuţă era scris un verset biblic:
„învaţă-ne să ne gândim că trebuie să murim, ca să devenim înţelepţi. Psalmul 90, versetul 12", citi Uli încet.
El se încruntă gânditor.
Aşa este, concluziona el. într-o zi, orice om va sta înaintea lui Dumnezeu şi va trebui să răspundă de felul cum a trăit. Numai cel care se tot gândeşte la lucrul acesta poate trăi aşa cum se cuvine. Numai acela este înţelept.
Uli dădu uşor din cap. Se bucura că îl rugase pe Iesus să-i ierte orice păcat, orice greşeală. Pentru aceasta murise pe cruce Fiul lui Dumnezeu. întrucât

ci era al lui Iesus, Uli se putea gândi fără teamă la moarte. Căci Iesus înviase şi învinsese moartea.
Toate acestea îi trecură lui Uli prin minte, în timp ce deschise o poartă veche, scârţâietoare de fier şi merse de-a lungul unui drum cu pietriş dintre morminte.
Kleiber Kurt, născut în 14.05.1956, decedat în 27.08.1976, aşa scria pe o cruce mică de lemn, uşor deteriorată de vreme.
Uli se opri. „A trăit doar douăzeci de ani", murmură el încet. „Ce bine este să ştii că după moarte le duci la Iesus, dacă eşti al Lui". în acea clipă, lui Uli îi veniră în minte nişte versete biblice pe care le citise de câtva timp în ultima carte a Bibliei, Apo-calipsa: ... şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor, şi moartea nu va mai fi, nici suferinţă, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi; căci cele dintâi au Irccut. Şi Cel ce şedea pe tron a zis: Iată, Eu fac totul

nou!
„Acesta este cerul", murmură Uli încet. Pe urmă trase adânc aer în piept şi plecă încet şi gânditor mai departe.
O piatră funerară veche şi deosebit de mare aflată pe un mormânt dublu atrase atenţia lui Uli. Lângă el erau doi arbori înalţi de tuia.
Uli citi interesat numele cu data naşterii şi a decesului gravate pe piatră. Deasupra fiecărui nume erau nişte fotografii ovale care îi arătau pe cei decedaţi. Aici fuseseră înmormântaţi în decursul timpului doi bărbaţi şi o femeie din familia Bonkovski.
în partea de jos, piatra funerară era aproape aco-
33
perită de iederă. Totuşi, Uli putu să vadă că acolo era gravat un alt nume. El se apropie mai mult şi dădu cu grijă la o parte iedera. Acolo se citea: Karl Bonkovski, dispărut în Rusia în 1945.
Uli gemu. Era destul de rău că aşa mulţi oameni muriseră în război. Dar când rudele nu ştiau ce se întâmplase cu cei dragi ai lor, lucrul acesta era cu mult mai rău.
Şi astfel Uli stătu gânditor înaintea mormântului vechi. El n-o văzu pe bătrâna scundă care îl observa cu atenţie. Ea se apropie încet de el.
De abia când Uli auzi paşi pe pietriş o observă. Ea se uita la el cu ochi întrebători.
Uli se întoarse spre ea şi îi zâmbi.
„De ce te uiţi aşa de atent la toate astea?" Femeia avea o voce slabă, prietenoasă.
„Ah", Uli dădu uşor din umeri, „mi se par foarte interesante inscripţiile de pe pietrele funerare..."
Femeia aprobă dând din cap. „Da, toţi morţii au sperat, au suferit, au râs şi au plâns cândva". Ea gemu.
Urmă o tăcere împovărătoare. Uli vru să plece, dar n-o putea lăsa aşa pe bătrână. Cumva, discuţia scurtă cu ea nu se încheiase.
„Pe mine mă cheamă Uli", se prezentă el.
„Numele meu este Bonkovski", răspunse femeia.
„Bonkovski?" Uli se uită la ea cu ochii mari.
Bătrâna femeie râse încet în sinea ei când observă surpriza lui Uli. „Da, Bonkovski", zise ea cu vocea ei slabă, blândă. „Eu sunt soţia lui...", ea făcu o scurtă pauză, „„... lui Karl Bonkovski".
34
Ea vru să mai spună ceva, dar tăcu brusc.
Din nou se aşternu tăcerea. în depărtare se auzea un tractor, al cărui motor mergea păcănind, iar de la ceasul din turnul bisericii se auziră patru bătăi scurte, după care urmară şase bătăi surde de clopot.
După ce ele se stinseră, Uli trase adânc aer în piept.
„Cum merge asta de fapt? Vreau să spun, când un soldat este dat dispărut..."
„Vrei să spui, cum este lucrul acesta? Te referi la ziua în care poştaşul îţi bate la uşă şi-ţi înmânează tăcut cu o faţă gravă o scrisoare?"
Femeia se uita pe lângă Uli, undeva în depărtare.
„Dintr-o dată ştii. Este anunţul de deces: Soţul dumneavoastră a căzut la datorie pentru patrie... - Şi apoi citeşti printre lacrimi ce scrie acolo. Şi acolo scrie că el este dat dispărut. Undeva în timpul retragerii din Rusia sau din Prusia Orientală".
Uli se uita încurcat în jos la plantele cu care era împodobit mormântul dublu. Un fluture zbura din floare în floare, până ce-şi căută un nou mormânt.
„Şi atunci aştepţi", începu femeia din nou, „zi şi noapte. în fiecare zi. Săptămână de săptămână. Lună de lună. An de an..."
„Şi n-aţi mai auzit niciodată de soţul dumneavoastră?"
„Nu, Uli. - Şi totuşi, bătrânul Otto, el nu mai trăieşte de mult, a zis cândva că l-ar fi văzut pe

Karl al meu în pădure la ruine". Ea nu se putu stăpâni să nu râdă. „Dar Otto fusese totdeauna cam ciudat. Poate să gândea că-mi face o bucurie dacă..." Ea tăcu. îşi

şterse o lacrimă cu dosul mâinii. Apoi zâmbi. „De ce-ţi povestesc eu de fapt toate acestea? - Viaţa merge mai departe. A trecut atât de mult de atunci..."
„Da", zise Uli încet. El se uită la ceasul de mână. „Acum trebuie să plec la cabană, curând este cina".
„Sunteţi aici cu clasa?" vru femeia să ştie.
Uli dădu din cap.
„Nu uitaţi să cercetaţi vechile ruine. Asta, dacă vă place aventura".
„Eu le-am văzut deja..."
„Ai fost şi în gangul subteran?"
Uli se uită mirat la femeie.
„Mi s-a spus că e prea periculos. El s-ar putea prăbuşi în fiecare clipă".
„Ei aşi!" Femeia ridică mâinile deasupra capului. „Cine ţi-a spus asta?"
„Am întâlnit la ruine un om care..."
„Un om cu o voce poruncitoare?" îl întrerupse femeia.
Uli aprobă însufleţit.
„Era cu siguranţă Hans Gruber. A fost ofiţer. Din când în când vorbeşte şi azi pe tonul acesta autoritar". Bătrâna femeie clătină din cap. „Oare de ce a încercat să-ţi insufle teamă?" Ea râse puţin. „Desigur, noi bătrânii suntem uneori cam ciudaţi".
De la turnul bisericii se auzi o scurtă bătaie de clopot. Era ora şase şi un sfert.
„Acum chiar trebuie să plec. într-un sfert de oră trebuie să fiu înapoi la cină".
Uli dădu mâna cu doamna Bonkovski. „La revedere!"

„La revedere, Uli".
Uli trebui să se grăbească destul de tare. Urcatul dealului pe culmea căruia se afla cabana nu era aşa de simplu ca atunci când coborâse în sat.
El ajunse totuşi la timp la cină, gâfâind puţin.
Sala de mese era plină de gălăgie.
Uli şedea împreună cu prietenii săi la o masă.
„Ei, Uli, unde ai fost tot timpul?" vru să ştie Radi. „Nu te-am găsit nici la ruină, nici la cabană".

„Am fost în sat..."
„Şi?" Meggi îl privi drept în faţă.
„Ce: Şi?"
„Ei, ai spus pe un ton aşa de ciudat că ai fost în sat. Ai găsit ceva special acolo?"
„Ceva special?" Uli nu voia să spună acum nimic despre discuţia lui cu bătrâna doamnă Bonkovski. Avea cumva impresia că trebuie s-o ţină pentru el. „Ceva special?" repetă el gânditor. „Ah, da! Mi-a sărit în ochi ceva!"
„Ce anume?"
„Auzi, Meggi, să nu spui la nimeni - şi nici voi ceilalţi", zise Uli cu o voce misterioasă. Prietenii săi se dădură fără să vrea mai aproape de el.
„Ce anume?" şopti Muck emoţionat.
„Mi-a sărit în ochi..." spuse Uli de abia audibil. „Soarele strălucea. Cu putere şi căldură..."
„Vrei să-ţi baţi joc de noi, Uli?" Radi clătină supărată din cap.
„Cum îţi trece prin minte aşa ceva?" Uli râse. „Mă duc să mă plimb puţin, şi voi credeţi imediat că
37
am şi întâlnit ‚fantoma', nu?"
„Ei Şi tu..." Pepp luă o îmbucătură mare din sandviş. „Ar fi putut fi..."
Pentru seară, profesorul adusese un film la care să se uite cu toţii.
La scurt timp după ora zece, Uli plecă în „direcţia cameră", cum se exprimase dirigintele. Dură desigur ceva timp până se întoarse liniştea în cabana pentru tineret.
înainte ca Uli să adoarmă, el se mai rugă în gând. El îi mulţumi lui Iesus pentru călătoria bună şi îl rugă s-o consoleze pe bătrâna doamnă Bonkovski.
El se gândi o clipă şi la povestea cu fantoma. Se încruntă zâmbind, se întoarse într-o parte şi după câteva clipe adormi.
în dimineaţa următoare, toţi erau destul de somnoroşi. Noaptea fusese pur şi simplu „prea scurtă".
Şi Uli era destul de obosit. El nu reuşi să se scoale la timp şi să citească în Biblie. în timp ce ceilalţi din cameră erau deja afară, el se aşeză puţin pe marginea patului şi se rugă simplu ca să aibă parte de o zi frumoasă. Apoi trebui să se ducă şi el la micul dejun.
Mai târziu vizitară însoţiţi de ghid vechile ruine ale castelului. Acesta era un profesor pensionar care le explică totul în mod amănunţit băieţilor şi fetelor. El aprofundase istoria vechiului castel.
Ca să spunem deschis, ceea ce le povesti omul nu-i interesa decât pe câţiva dintre ei. Chiar şi pentru Uli, amănuntele fură la un moment dat prea mul-
38
te şi nu mai ascultă atent.
De abia când bătrânul profesor începu să povestească despre fantomă fură toţi ochi şi urechi. Multe lucruri le auziseră deja de la diriginte în timpul călătoriei cu autocarul. Acum însă, povestea fu şi mai înflorită.
Nici nu termină bine omul de vorbit, că Uli şi întrebă: „Şi chiar există martori care să fi văzut ‚fan-toma'?"
„Da!" Bătrânul profesor făcu o mutră serioasă. „Eu însumi am văzut-o când eram tânăr. L-am convins pe tata să stăm la pândă în timpul nopţii. Şi atunci..."
El tăcu o clipă. Se vedea pe faţa lui că amintirea acelei nopţii îi dădea încă fiori.
„Şi atunci a apărut brusc o siluetă". Profesorul arătă spre turnul din colţ, în care Uli descoperise intrarea în gangul subteran. „Această siluetă a apărut de undeva din senin". Bătrânul înghiţi cu greu. „Şi la fel a şi dispărut..." Ultimele cuvinte nu mai erau decât o şoaptă răguşită, înceată.
„Dar", vru Uli să ştie mai precis, „ar fi uşor ca cineva să se fi furişat în ruine, nu?"
„Mmh", făcu bătrânul profesor dispreţuitor. „Nu cred aşa ceva! Pe atunci am încercuit totul.

Voiam să punem capăt poveştii cu fantoma şi să dezvăluim misterul. - Dar chiar dacă ar fi reuşit cineva...", el tăcu o scurtă pauză şi—1 privi pe Uli drept în ochi, „cum de-a ajuns în turn? Cum putea să apară acolo sus? Şi cum a dispărut mai târziu din turn?"
„în turn este o scară care duce sus...", răspunse
39
Uli liniştit.
„Văd că te-ai familiarizat deja cu ruinele".
Uli dădu din cap.
„Desigur că există această scară. Pe atunci exista şi platforma de lemn. - Totuşi, noi aveam o santinelă jos în turn. Această santinelă stătea la intrarea gangului subteran. Pe acolo trebuia în orice caz să treacă un intrus. Dar acolo nu era nimeni!"
„Şi santinela aceasta era absolut de încredere?" insistă Uli.
„Da! Dacă nu mă crezi, poţi să-1 întrebi tu însuţi. Omul mai trăieşte încă".
Uli trase adânc aer în piept. El va putea vorbi cu cel care participase din imediata apropiere la acele întâmplări!
„Şi unde îl găsesc eu pe omul acesta?"
Bătrânul profesor pufni în râs. Acest băiat voia să ştie totul cu exactitate. Lucrul acesta îi insuflă respect.
„El locuieşte în sat, pe strada principală, ultima casă pe dreapta, în capătul celălalt al satului. II cheamă Hans Gruber. Transmite-i, te rog, salutări cordiale din partea mea, şi el o să-ţi povestească exact cum s-au petrecut lucrurile".
„Hans Gruber??" Uli rămase o clipă cu gura căscată. Apoi îşi veni repede în fire. „A, mulţumesc. O să mă duc cu siguranţă acolo. Mulţumesc".
Meggi se uita la el dintr-o parte cu ochii mari. Ce se întâmplase oare cu Uli? Era limpede că numele Gruber îi spunea ceva. Oare nu se înşelase şi Uli chiar descoperise ceva în sat?
40
Tare ar mai fi vrut să-1 întrebe, dar acum nu era momentul potrivit.
Ceva mai târziu, bătrânul profesor îşi terminase explicaţiile date cu ocazia vizitării ruinelor castelului. El îşi luă rămas-bun, şi domnul Wegner şi soţia lui îi mulţumiră călduros.
Uli nu era prea atent. El se gândea când va putea merge în sat. Trebuia neapărat să vorbească cu Hans Gruber...
Dar, înainte de masa de prânz nu mai era destul timp pentru a-1 vizita pe domnul Gruber. După mâncare, dirigintele plănuise un joc în aer liber.
Cum putea fi altfel decât un joc cu fantoma din castel! Ei trebuiau să găsească în grupe o „comoară" şi apoi s-o aducă la adăpost în depozit. Făcând aceasta, trebuiau să fie atenţi ca celelalte grupe să nu le ia „comoara". în special trebuiau să ia seama la o „fantomă" care putea să le dea însărcinări suplimentare supărătoare şi care le răpea mult timp dacă îi surprindea.
De fapt, lui Uli îi plăceau asemenea jocuri organizate în pădure. Dar azi era cu gândul în altă parte. Cum putea cineva să treacă pe lângă domnul Gruber, să se suie în turn, apoi să coboare, fără să fie observat? Exista poate cumva un al doilea gang subteran?
„Repede, la pământ", tocmai şoptea Pepp. „Acolo în faţă sunt unii..."
Uli se întinse imediat pe jos. Pepp, Muck şi Banni se aşezară lângă el pe solul moale din pădure. Ei
41
împărţiseră grupa. Fetele se găseau în altă parte a pă-durii cu ceilalţi colegi.
„Grupa inamică" nu-i observă. Fusese inteligent din partea lor să se ascundă. Căci ceilalţi erau cam de două ori mai mulţi decât ei.
„Aşa, au plecat!" Pepp se ridică încet.
„Au!" strigă Banni diritr-o dată.
„Ce s-a întâmplat?" vru Uli să ştie.
„Cred că m-am lovit de o piatră sau ceva asemănător, chiar la genunchi". Banni se ţinea de

genunchiul drept.
Pepp clătină din cap. „Până te însori o să uiţi cu siguranţă durerea...", îşi bătu el joc.
Banni se strâmbă de durere.
„Aici a fost", zise el ca pentru sine. „Acolo...!" El dădu la o parte câteva crenguţe uscate. „Ce-i asta??" Banni se strâmbă. „Oh, oh..."
El ţinea în mână complet uluit un mic obiect de metal.
Pepp şi Uli făcură imediat un pas spre Banni.
„Ia să vedem", zise Muck emoţionat.
„Pare să fie o cataramă veche de centură". Uli privi cu atenţie obiectul din mâna lui Pepp.
„Cataramă???" Faţa lui Banni devenise un semn imens de întrebare.
„Centura este un soi de cingătoare la soldaţi", explică Pepp răbdător, „şi ea se închide cu o catara-
mă".
Banni dădu din cap şi se uită mai bine la obiectul din mâna lui Muck. Era o bucată pătrată de metal. Se putea recunoaş-

te clar un vultur într-un cerc dublu. în gheare ţinea o zvastică.
„Dumnezeu cu noi", murmură Muck încet.
„Hei, de unde ai scos-o şi pe asta?" Banni se uită zăpăcit la prietenul său.
„Aşa scrie pe ea!" răspunse Muck.
„Păi este limpede!" Uli trase adânc aer în piept. „E o cataramă de centură de pe timpul Wehrmacht-ului din al Doilea Război Mondial. Pe atunci au preluat cuvintele ‚Dumnezeu cu noi' din Primul Război Mondial. Mai înainte, pe când în Germania exista un împărat, era o coroană pe ea, care a fost înlocuită mai târziu prin vulturul Wehrmacht-ului".
„Ia te uită câte ştii...", zise Pepp admirativ.
Uli îşi exprimă dezaprobarea dând din mână. „Ah, am citit şi eu pe undeva".
„Hm", spuse Muck gânditor. „Dacă m-aş duce acum la computer, aş găsi pe internet şi alte informaţii privitoare la lucrul acesta". Uli râse. „Tu şi computerul tău..."
„Da". Muck ridică mâinile în semn de protest. „Ştiu, tu te bazezi mai bine pe computerul tău de colo de sus". Zicând aceste cuvinte, lovi uşor cu degetul fruntea lui Uli.
„Dar chestia asta este bine păstrată", interveni acum Banni, „şi nici nu e ruginită!"
„Oh, Banni!" Pepp îşi dădu ochii peste cap. „Nu vezi? Este de aluminiu. Şi aluminiul nu rugineşte".
Uli îşi scoase batista din buzunar şi curăţă catarama. „Astfel, acum străluceşte iarăşi puţin". Apoi el făcu stânga-mprejur şi se uită înapoi.

„Ia uitaţi-vă!" Pepp arăta emoţionat spre nişte litere gravate.
„Este un... F şi un... B", descifra Uli.
„Precis că sunt iniţialele unui nume".
„Cu siguranţă, Pepp. Şi chestia asta a pierdut-o aici un soldat...", zise Uli gânditor.
„Sau a aruncat-o...", adăugă Pepp.
„Aici poţi să ai dreptate". Uli dădu din cap. „Pe atunci, unii soldaţi şi-au aruncat sau ascuns uniforma la sfârşitul războiului. Ei sperau ca în felul acesta să nu fie duşi în prizonierat. Dar mulţi au fost totuşi prinşi".
„Oare mai este ceva pe aici?" Pepp îngenunchease deja şi începu să cureţe cu atenţie terenul. El dădu la o parte bucăţi de crengi şi frunze uscate. „N-ar fi grozav dacă am mai găsi un pistol sau ceva asemănător?"
„Oh, da!" De data aceasta fu Banni cel care înţelese rapid despre ce era vorba. Curând începu şi el să caute prin pământ.
Uli băgă catarama în buzunarul pantalonilor. Apoi îngenunche şi el, şi cei trei prieteni

cercetară o suprafaţă mai mare. Dar nu găsiră nimic.
„Păcat", zise Pepp trist.
„Da", zise Uli gânditor, „asta-i totuşi ciudat..."
„Ce este ciudat?" Banni se uită la el cu ochii mari.
„Da. Ce crezi, Uli?"
„Omule, Pepp, dacă cineva şi-a aruncat aici uniforma, atunci ar trebui de fapt să mai găsim ceva".
„Celelalte lucruri s-au descompus de mult..."
„Clar!" răspunse Uli cu vioiciune. „Dar n-ar tre-

bui să fie pe aici pe undeva un pistol, un cuţit sau ceva de felul ăsta? Lucrurile nu putrezesc atât de repede".
„Poate că şi-a pierdut centura şi n-a aruncat-o..." Pepp ridică întrebător mâinile.
Faptul acesta îi sări în ochi chiar şi lui Banni. „Crezi? Dacă lipseşte catarama, atunci centura nu mai ţine mult. Şi după ce nu mai există centura..."
„Exact, Banni!" zise Uli. „De centură erau prinse cuţitul şi de asemenea tocul pistolului. Lucrul acesta ar fi sărit oricui în ochi, dacă ar fi pierdut toate acestea. - Nu înţeleg asta..."
„Mmm", se încruntă Pepp, „crezi că poate cineva şi-a aruncat aici uniforma, dar şi-a luat armele? Dacă l-ar fi găsit apoi nişte soldaţi inamici, cu siguranţă că ar fi isprăvit repede cu el".
„Exact. Asta nu înţeleg. Ceva nu se potriveşte". Uli înălţă din umeri. Stătu o clipă cufundat în gânduri. Apoi trase adânc aer în piept. „Poate că este şi o soluţie foarte simplă. Cineva a găsit cândva armele şi le-a luat. Iar noi ne batem capul fără rost".
Cine ştie cât şi-ar mai fi dat cu presupusul prietenii noştri dacă n-ar fi apărut în clipa aceea în depărtare câţiva băieţi din cealaltă grupă. Acum trebuia ca prim lucru să ducă la bun sfârşit jocul organizat în pădure.

4. Gangul misterios

După cină, toţi erau destul de obosiţi după jocul din pădure. Desigur, nu atât de obosiţi încât să vrea să se ducă imediat la culcare.
Dirigintele adusese şi pentru această seară un film. Acesta era foarte vesel. în felul acesta, Uli uită pentru scurt timp tot ce-i trecea prin minte din cauza istoriei cu fantoma.
Mai târziu, şezură cu toţii un timp în camera destinată destinderii şi conversară.
„Ei, Uli, ţi-a plăcut filmul?" i se adresă dirigintele.
Uli dă din cap cu vioiciune.
„Bun. - Şi cum stau lucrurile cu munca ta de detectiv? Ai vreo idee ca să dezlegi misterul vechilor ruine?"
Uli zâmbi şi ridică uşor mâinile. „Din principiu nu există fantome", zise el rar. „Dar să fie aici o excepţie?"
Profesorul râse şi trecu mai departe. Uli văzu cum se aşeză lângă Thomas şi alţi câţiva şi conversă cu ei.
„Tu, Uli...?" Era Meggi cea care i se adresa acum.

„Da?"
„Este oare posibil să-ţi fi sărit în ochi ceva? Vreau să spun..."
„Ah, Meggi", se apără Uli. „Cum să găsesc eu o fantomă? Şi încă una care a fost văzută cu precizie? Atâţia oameni au văzut-o. Dar ei n-au putut găsi
46

nicio urmă pentru o explicaţie naturală".
„Şi ce te opreşte să cauţi soluţia misterului?" Meggi clătină din cap. „Dar te ştiu eu mai bine..."
Uli ocupa partea de jos a patului supraetajat. Auzea de sus respiraţia regulată a lui Banni. Şi Pepp şi Muck dormeau buştean în cealaltă parte a camerei.
Uli nu putea adormi. Avea din nou sentimentul acela pe care îl cunoştea atât de bine. îl avea de fiecare dată când se afla pe urma dezlegării unui mister. Numai că nu ştia unde era soluţia.
Luna aflată în descreştere se vedea bine pe fereastra camerei cu patru paturi. Perdelele erau date la o parte, şi astfel Uli putea vedea nestingherit cerul nocturn. El era albastru închis, aproape negru. Din pat se puteau vedea doar câteva stele. Cu siguranţă că afară se vedeau nenumărate stele.
Acum să fie afară la ruinele castelului! Ar fi o aventură grozavă. în orice caz era ceva sinistru. Şi poate...
Să-şi trezească oare prietenii? Nu, ei dormeau adânc. El nu voia să-i deranjeze.
Uli se uită la ceasul de mână. încă exact o jumătate de oră până la miezul nopţii.
Fără să se gândească prea mult, el se sculă încet, îşi luă hainele pe care le pusese pe un scaun şi se îmbrăcă repede. Deschise fără zgomot uşa şifonierului şi-şi căută lanterna de buzunar. Acolo era!
Apoi se furişă la uşă şi trase cu urechea. De afară iu se auzea niciun zgomot.
47
Nimeni nu observă cum părăsi Uli camera, cum se strecură de-a lungul coridorului şi coborî scara. Puţin mai târziu stătea în faţa uşii închise de la intrarea în cabană.
„Să vedem dacă am dreptate...", şopti Uli emoţionat. El scoase din buzunarul de la pantaloni cheia camerei, pe care o luase în ultimul moment. „Poate că..."
Uli avea dreptate. Cheia camerei se potrivea şi la uşa de intrare.
Se auzi o uşoară pocnitură când deschise uşa, ieşi şi apoi o închise la loc.
Uli respiră adânc. Reuşise.
Şi acum drept la ruinele castelului. De data aceasta va examina gangul subteran în linişte. Şi dacă exista ceva acolo...
El merse cu paşi repezi prin pădurea întunecată. Totul era învăluit în tăcere. Doar rareori se putea auzi un trosnet uşor în desiş sau ţipătul unei cucuvele îndepărtate.
Uli nu-şi aprinsese lanterna de buzunar. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi astfel vedea mai bine cu ei decât cu lampa aprinsă.
Cu cât se adâncea în pădurea întunecată, cu atât mai sinistru i se părea. Oare cum de-i venise un asemenea gând să se ducă la ruină singur-singurel?
începu să păşească mai repede. Tot mereu se răsucea neliniştit şi se uita înapoi. Dar acolo nu se vedea nimic. - Sau poate că...?
în sfârşit se mai lumină puţin. Uli ajunsese la lu-
48
minişul cel mare unde se afla castelul în ruine. El respiră adânc. Acum se afla la vreo douăzeci de metri depărtare de vechiul castel. în lumina strălucitoare a lunii putea recunoaşte bine contururile zidurilor şi turnului din colţ.
Atunci i se opri răsuflarea. Nu-şi putea crede ochilor!
Sus, într-una dintre marile deschizături din turn care aveau rol de ferestre, se vedea clar o

siluetă.
Uli strânse ochii şi clătină neîncrezător din cap. Simţea cum, de emoţie, fruntea i se umpluse de broboane de sudoare. I se făcuse pielea de găină.
în clipa aceea se auziră până la Uli bătăile ceasului din turnul bisericii din sat.
Unu, doi, trei... cinci, şase, şapte... zece, unsprezece, doisprezece... - Era miezul nopţii.
Ţeapăn de spaimă, Uli stătea pironit locului şi se uita la turn.
Când se stinse ultima bătaie a ceasului, silueta din turn se răsuci şi dispăru.
De acum se relaxa Uli din încremenirea lui. O văzuse! Uli văzuse fantoma cu ochii lui. - Sau mai degrabă ceea ce se dădea drept fantomă! El se repezi spre ruine cu paşi iuţi. Respira anevoios. Curiozitatea lui Uli era mai mare decât teama lui. Poate că reuşea să surprindă asupra faptului persoana care se dădea drep>t fantomă. Căci trebuia să fie un om, nu?
Uli trecuse deja de poarta mare şi intrase în curtea interioară a castelului, iar câteva clipe mai târziu era la turnul din colţ.
Uli trase încă o dată adânc aer în piept, apoi intră

în gaura care se căsca întunecată înaintea lui. Acum se găsea în turn. Nu se auzea nimic. Simţi iarăşi aerul rece şi umed din gangul subteran care îl întâmpina.
El scoase din buzunar lanterna şi o aprinse. Cercetă cu de-amănuntul la lumina lanternei. Nu se vedea nimic. Oare să intre direct în gangul subteran sau să urce sus în turn pe vechea scară de piatră?
El se decise s-o ia în sus. Urcă încet, aproape fără zgomot, vechile trepte tocite. Tot mereu se oprea şi trăgea cu urechea. Era oare acolo cineva care să părăsească turnul? Nu, totul era

cufundat în tăcere.
Când Uli ajunse sus, stătea chiar în faţa marii deschizături la care văzuse cu câteva minute mai înainte silueta misterioasă. El cercetă duşumeaua la lumina lanternei. Dar acolo nu se vedea nimic.
Uli clătină din cap. Stinse lampa şi stătu acolo câteva clipe în tăcere, privind la zona care înconjura ruinele. în lumina strălucitoare a lunii putea recunoaşte totul bine.
Nu se întâmplă nimic. Totul rămase liniştit.
Uli clătină din cap şi coborî apoi încet treptele scării din turn. Fără conul de lumină al lanternei sale ar fi alunecat cu siguranţă pe treptele vechi de piatră şi s-ar fi prăbuşit în gol. Apoi ajunse iarăşi în partea de jos a turnului.
„Acum în gangul subteran...", zise încet Uli.
I se făcuse foarte frică. Simţea că inima îi bătea tot mai repede.
El respiră adânc şi intră în gang.
Şi iarăşi pofta de aventură a lui Uli îi învinse tea-
50
ma. Deja păşise în vechiul gang şi lumină cu lanterna lui pereţii laterali şi apoi tavanul. Totul era construit din blocuri dreptunghiulare de piatră.
„Hm", făcu Uli încet, „totul arată stabil şi solid. Oare de unde o fi scos el ‚se prăbuşeşte curând'...?"
El puse cu grijă un picior înaintea celuilalt.
Uli pătrunsese vreo cincisprezece metri în gang, când ajunse la locul unde era surpat. O grămadă mare de pietre bloca drumul. în partea dreaptă, Uli descoperi o mică nişă în zidul gangului.
Oare exista vreun alt gang subteran? Totuşi, acolo era de fapt o mică adâncitură zidită. De acolo nu se mai putea merge mai departe.
„Păcat", murmură Uli. „Credeam că..."
Era pe punctul de a face cale întoarsă când descoperi ceva pe grămada de pietre. Nu-şi putea da seama ce anume era. De abia când îndreptă direct lumina lanternei asupra acelui „ceva" văzu că acolo era un mic buchet de flori de câmp. Cineva îl pusese cu dragoste, aşa cum se pune pe un mormânt.
Acum, Uli lumină mai cu atenţie grămada de pietre. El descoperi încă două buchete. Fireşte că ele erau foarte vechi. Florile erau complet ofilite şi uşor mucegăite în gangul umed.
‚Ciudat', îi trecu lui Uli prin cap. Ce însemnătate aveau buchetele de flori? Oare murise cineva atunci când se prăbuşise gangul şi de aceea se tot puneau flori în acest loc?
El dădu din umeri. Când îl va vizita pe domnul Gruber îl va întreba de lucrul acesta.
51
Apoi, Uli porni pe drumul de întoarcere la cabană.
El deschise neobservat uşa de la intrare şi urcă scările spre dormitoare.
în timp ce Uli se furişa pe coridor şi ajunse aproape de uşa camerei lui, nu observă că uşa de la toaleta fetelor era puţin întredeschisă.
De asemenea, nu avea de unde să ştie că lumina din spatele acestei uşi se stinsese de abia în urmă cu câteva secunde.
Nici nu trecu bine Uli de uşa toaletei, că aceasta se deschise mai mult şi o fată uimită privi în urma lui clătinând din cap.
‚Oare de unde o fi venit acum?' îi trecu lui Meggi prin minte. ‚Desigur, o să-1 întreb mâine dimineaţă acest lucru'.
în dimineaţa următoare, Uli şedea somnoros împreună cu alţii la micul dejun. După aventura lui din noapte, nu reuşise să adoarmă imediat. Aşa se făcuse că aproape nu închisese niciun ochi. îi tot venea acum să caşte şi-şi punea mâna la gură.
Meggi zâmbi. Se hotărâse să nu-1 întrebe pe Uli unde fusese noaptea trecută. Era vădit că de

data aceasta nu voia să-i lase pe prietenii lui să ia parte la căutarea sa de urme. Oare de ce? - în orice caz, Meggi avea de gând să fie mai atentă la ce făcea Uli.
După micul dejun aveau cam o oră timp liber. Când Uli se aşeză pe pat şi-şi luă Biblia în mână, Banni tocmai se găsea în cameră. El se uită între-
52
bător la Uli.
„Citim împreună?" întrebă Uli simplu.
Banni dădu din cap. El se ducea ca şi Uli regulat la orele de tineret ţinute la biserică. Şi Banni ştia că Uli trăia cu Iesus şi era important pentru el să citească în Biblie.
Când Banni se aşeză lângă Uli, acesta îşi deschisese deja Biblia.
„Tocmai citesc în Evanghelia după Luca în capitolul doisprezece", zise Uli încet. „Eu citesc de la versetul patru, iar tu de la versetul opt, bine, Banni?"
Banni dădu din cap, şi Uli începu să citească. „Dar Eu vă spun, prietenii Mei: Nu vă temeţi de cei care ucid corpul şi după aceea nu mai pot face nimic..."
Banni îl ascultă cu atenţie. Pe urmă, Uli îi dădu Biblia lui şi îi arătă versetul opt. „Citeşti mai departe?"
„Bine". Banni dădu din cap. „Dar Eu vă spun: Pe oricine se declară pentru Mine înaintea oamenilor îl va declara şi Fiul Omului pentru El înaintea îngerilor lui Dumnezeu; dar pe cine Mă va renega înaintea oamenilor îl va renega şi El înaintea îngerilor lui Dumnezeu..."
Uli zâmbi puţin. Nu se aşteptase la faptul că va citi azi din Biblie împreună cu
Banni. .Doamne Ie-suse', se rugă el în gând,,vorbeşte Tu acum cu Banni'.
„... Dar când vă vor duce înaintea sinagogilor şi înaintea conducătorilor şi autorităţilor, să nu vă în-
53
grijoraţi cum sau cu ce să vă apăraţi, ori ce să spuneţi; căci Spiritul Sfânt vă va învăţa chiar în ora aceea ce să spuneţi".
Banni se opri din citit şi se uită la Uli.
„Ai observat ceva care ar putea fi important pentru noi astăzi, Banni?" vru Uli să ştie.
Timp de câteva secunde, Banni reflectă. Apoi zise rar: „Iesus vrea să stea de partea tuturor celor care cred în El". După o scurtă pauză, el continuă: „Şi vrea să-i ajute să spună ce trebuie chiar şi când sunt persecutaţi din cauza lui Iesus. - Şi cu siguranţă şi în toate celelalte situaţii", adăugă el repede.
Uli dădu din cap. „Aşa de repede n-aş fi putut spune nici eu. Ar fi trebuit cu siguranţă să mă gândesc mai mult la lucrul acesta", zise el liniştit. „Vrei să ne rugăm împreună cu voce tare?"
Banni dădu din cap. „Tu poţi să te rogi cu voce tare pentru noi amândoi", zise el cam nesigur.
„Bine". Uli îşi împreună mâinile şi-L rugă pe Iesus să le dea o zi frumoasă şi să-i păzească de accidente şi alte lucruri rele. Apoi, el mulţumi pentru faptul că nu erau persecutaţi din cauza credinţei în Iesus.
Când Uli zise „amen", Banni i se alătură cu un „amen" puternic.
„Aşa deci", zise apoi Uli, „ne întâlnim curând în faţa cabanei. Crezi că trebuie să ne luăm adidaşii, Banni?"
„Da-şi, Uli?"
„Ce este?"
„Mi-a părut bine că am citit în Biblie. Mă gân-
54
dese să încep să fac şi acasă la fel. - Vreau să zic, aşa regulat, în fiecare zi../
Uli zâmbi.
„Da", continuă Banni, „poate că o să mai reuşim şi aici să citim încă o dată împreună. - Poate că o să fie şi Pepp şi Muck împreună cu noi".
„Ai dreptate!"

Şi aşa se făcu că băieţii citiră într-adevăr împreună din Biblie şi se rugară împreună în dimineţile următoare. Uli nu se aşteptase la lucrul acesta. Oare de ce nu-i venise ideea de a-i întreba pur şi simplu pe prietenii săi? Uneori nu-ţi vin ideile cele mai simple...
Mai târziu în această dimineaţă, ei făcură cu pădurarul o explorare prin pădure. (De aceea trebuise-ră să-şi ia adidaşii.)
în alte împrejurări, lui Uli i-ar fi plăcut foarte mult explicaţiile pădurarului. Dar astăzi se gândea doar cum să ajungă cât mai repede la domnul Gru-ber. Avea câteva întrebări şi spera ca el să-i răspundă la ele.
De fapt, profesorul plănuise pentru după-amiază mai multe jocuri în aer liber, dar după masa de prânz începu să plouă. Prin urmare, băieţii şi fetele statură în cabană, jucară jocuri de societate, moţăiră sau conversară.
Uli încercă să găsească un moment favorabil pentru a vorbi cu dirigintele între patru ochi. Când acesta plecă din camera destinată destinderii, Uli îl urmă repede. Ajunşi afară pe coridor, el i se adresă ime-

diat.
„Domnule profesor, pot să vă întreb ceva?"

„Da, Uli, ce anume?"
„Ă, voiam să mă duc puţin în sat. Aş putea?"
„Tu singur?" Dirigintele se gândi puţin. Apoi zâmbi. „Faci cercetări din cauza fantomei?" întrebă el încet.
Uli se strâmbă puţin şi dădu din cap.
„Bine. Până la cina. Şi fii cu băgare de seamă..."
Puţin timp mai târziu, Uli ajunse deja la marginea satului.
După câteva minute se afla pe strada principală.
„Ultima casă pe partea dreaptă", murmură el încet.
Ploaia se înteţise. Ce bine că Uli îşi luase umbrela!
Apoi ajunse în scurt timp la capătul satului.
Uli trecu printr-o grădină îngustă aflată între poartă şi casă, apoi urcă trei trepte, şi pe urmă se află în faţa uşii unui mic atelier vechi.
„Gruber" scria cu litere tremurate pe o plăcuţă mică cu numele aflată lângă butonul soneriei.
Uli respiră adânc şi sună.
El nu trebui să aştepte mult, căci auzi imediat paşi din interior care se apropiau repede. Apoi uşa casei se deschise.
Domnul Gruber se uită surprins la el.
„Ce este?" întrebă el. Lui Uli îi sări iarăşi în ochi sunetul poruncitor din voce. Nu era o întrebare. Era
56
mai degrabă o somaţie ca să explice de ce se afla aici. *i*
„Aş vrea să vă întreb ceva...", răspunse Uli nesigur. Domnul Gruber se încruntă uşor. El păru să-şi amintească de întâlnirea lor.
„Eşti băiatul pe care l-am întâlnit la ruinele castelului, nu-i aşa?"
Uli dădu din cap.
„Şi cum te-aş putea ajuta?"
Uli rămăsese cu umbrela deschisă pe una dintre trepte, iar domnul Gruber stătea în pragul uşii.
„Deci, ce este?"
„Am făcut ieri o vizită însoţiţi de ghid a ruinelor castelului", începu Uli şovăind.
„Şi?" Domnul Gruber devenea în mod vizibil nerăbdător.
„Profesorul pensionar care ne-a povestit totul despre ruine a spus că dumneavoastră eraţi de faţă când au făcut odinioară împresurarea perimetrului castelului..."
„Atunci bine, băiete", îl întrerupse bătrânul. Vocea lui devenise iarăşi caldă şi plăcută. „Acum intră, înăuntru este mai comod".
Domnul Gruber îl conduse pe Uli într-o mică cameră de zi. Pe de o parte era un dulap vechi de culoare închisă, pe de altă parte erau o canapea şi două fotolii. Pe podeaua veche de lemn se afla un covor mare tocit.
„Ia loc, băiete", zise el încet şi îi arătă canapeaua.
Apoi aduse pahare, limonada şi saleuri din bucă-
57
tărie şi puse totul pe masă.
Uli îl observa cu atenţie. Oare ce vârstă să aibă domnul Gruber? Cu siguranţă optzeci de ani, sau chiar mai în vârstă? în niciun caz nu i se putea da această vârstă. Mersul îi era încă ferm, rapid, iar poziţia corpului era dreaptă, de parcă ar fi înghiţit o sabie.
Uli se uită cu atenţie în cameră. îi sări în ochi faptul că nu se vedeau nicăieri fotografii sau tablouri cu portrete. Oare gazda lui nu avea rude sau familie?
Domnul Gruber se aşeză pe un fotoliu de lângă masa din camera de zi. Bătrânul şedea drept ca o lumânare şi-1 privea cu atenţie pe Uli.
„Uită-te în jurul tău. Aşa arată lucrurile în cazul unui celibatar bătrân ca mine. - Mulţumit?"

Uli se înroşi. Era limpede că domnul Gruber îi observase privirile cercetătoare.
„Da", se bâlbâi Uli şi dădu din cap.
„Aşa, deci nu crezi în povestea cu fantoma din castel?" Din nou acel ton aspru, ca un ordin.
„Nici eu n-am crezut-o înainte". Acum, vocea lui deveni iarăşi mai blândă. „Atunci am pornit la drum şi am încercuit vechile ruine. - între timp cunoşti şi tu istoria. - Corect?"
Uli dădu din cap.
„Eu n-am avut însărcinarea să supraveghez cercul exterior, ci trebuia să veghez direct asupra turnului din colţ. Acolo unde este gangul subteran".
Uli trebui să-şi dea acum osteneala să nu zâmbească. Domnul Gruber dădea impresia că dă un raport militar unui superior.
58
„în primele ore nu s-a întâmplat nimic", continuă el. „Apoi a bătut miezul nopţii. -Am auzit nişte strigăte puternice din pădure. Aşa că am părăsit pe neobservate turnul şi am privit în sus. Atunci am văzut-o ! - fantoma...!"
Uli se gândi la noaptea precedentă. Cum era posibil aşa ceva?
„Şi n-a trecut nimeni pe lângă dumneavoastră? Eu cred..."
„Băiete! Ştii care este cea mai mare crimă a unui soldat?"
„Să adoarmă când face de gardă?"
„Bine!" Domnul Gruber se uită admirativ la el. „Dar la fel de rău este şi să nu fii atent când eşti de gardă".
„Şi există vreo posibilitate să ajungi sus în turn fără să urci pe vechea scară de piatră??"
Domnul Gruber zâmbi. „Văd că te-ai uitat la toate cu exactitate. Corect?"
„Da..."
„Bine. Atunci ştii că nu există altă cale spre vârful turnului". Din nou suna de parcă domnul Gruber ar fi dat raport unui superior.
Uli se gândi câteva clipe. Se uită încordat la tăblia mesei. „Ă", începu el rar, „s-a mai încercat vreodată după această noapte să se dezlege misterul fantomei din castel?"
Domnul Gruber râse. „Nu. După această noapte totul a fost limpede. Mai târziu au mai văzut doi sau trei drumeţi nocturni apariţia sinistră. Pe urmă nimeni n-a mai îndrăznit de fapt să se ducă pe întune-
59
ric la ruine. - Căci cine ştie dacă se rămânea numai la apariţia fantomei? La sfârşit putea să se întâmple ceva mai rău cu omul acela! - Ştii ce crud au sfârşit oamenii pe zidul castelului în timpul Evului Mediu..."
„Da". Uli se uita în jos.
„Omule, da' ce gazdă mai sunt şi eu!" Domnul Gruber clătină din cap despre sine însuşi. „îţi pun colo un pahar şi nu-ţi torn nimic în el. Iar saleurile - poţi să te serveşti după plac. Rareori am parte de vreo vizită".
Timp de câteva minute se făcu tăcere în cameră.
„Aţi fost militar?" întrerupse Uli tăcerea.
Domnul Gruber dădu din cap. „Da. Ştiu că asta se aude uneori. Vorbesc aşa de parcă aş da tuturor ordine. - Nu mă pot dezobişnui. Dar asta n-ar trebui să te deranjeze. Nu am intenţia asta". El zâmbi.
„Ştii", începu din nou bătrânul ofiţer, „totul s-a întâmplat acum mulţi ani. Dar eu mi-am petrecut aproape întreaga tinereţe ca militar. Nu am văzut nimic altceva. Lucrul acesta te marchează". El făcu o scurtă pauză. „Bucură-te că nu trebuie să trăieşti aşa ceva".
Fără să aştepte un răspuns din partea lui Uli, domnul Gruber începu să povestească.
„De abia împlinisem douăzeci de ani când m-am înrolat de bunăvoie în armată ca să plec pe front. Voiam să fac ceva pentru patrie. Eram gata de orice. La început, totul a părut să meargă bine. Am fost doar o dată rănit uşor. Apoi am fost promovat rapid. Am primit chiar şi o

decoraţie pentru vitejia mea".

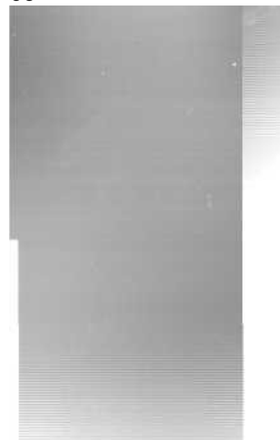
Uli observă că domnul Gruber rostise aproape dispreţuitor aceste cuvinte „decoraţie" şi „vitejia mea". Dar bătrânul vorbea deja mai departe. „Şi apoi..."
Uli nu spuse nimic. Stătea doar tăcut acolo, se uita la faţa domnului Gruber şi asculta.
„Ştii cum este să te trezeşti şi să vezi mereu şi mereu aceeaşi scenă?" Domnul Gruber se uită trist la Uli. „Bucură-te că nu ştii asta, băiete", îşi dădu singur răspuns la întrebare bătrânul ofiţer. El gemu uşor şi-şi făcu mâna dreaptă pumn.
„Şi atunci te întrebi: De ce? De ce toate acestea? Moartea fără rost, camarazii care urlă? Toate atârnă greu şi apăsător asupra ta. Şi - pentru tot ce nu poţi spune nimănui trebuie să ispăşeşti cât trăieşti, poate chiar şi mai mult..."
Lui Uli i se păru că faţa domnului Gruber devenise cenuşie. Oare de vină să fie numai norii de ploaie care continuau să umbrească cerul?
„Nimeni nu vrea", continuă domnul Gruber, „tot ce-ţi face viaţa insuportabilă. Toată mizeria şi..."
„Ba da!" Uli zise atât de hotărât aceste cuvinte, că el însuşi se sperie puţin.
„Ba da?" Bătrânul râse sarcastic. „Cine vrea să aibă aşa ceva?"
„lesus vrea să aibă toată mizeria, toată vina", răspunse Uli liniştit. El arătă spre un mic crucifix de lemn care atârna pe perete înapoia bătrânului. „Pentru toată vinovăţia noastră, lesus a fost dus la cruce. Pentru aceasta S-a lăsat El chinuit şi apoi a murit pentru noi. El a ispăşit, pentru ca noi să putem fi liberi. S-a lăsat pedepsit în locul nostru. - El vrea

să aibă toate acestea. Tocmai ceea ce ne distruge".
Braţele domnului Gruber se lăsară fără putere în jos. „Crezi..." Mai mult nu spuse.
„Da", zâmbi Uli, „Iesus a spus: ‚Veniţi la Mine, voi cei care sunteţi chinuiţi şi împovăraţi, Eu vreau să vă iau povara'. Trebuie doar să I se spună totul". Uli se miră de sine însuşi. El nu se pregătise pentru o asemenea discuţie. Şi de fapt cel care fusese cândva ofiţer îl intimidase oarecum.
Oare ce citiseră din Biblie el şi Banni? „Spiritul Sfanţ vă va învăţa în aceeaşi oră ce trebuie să spuneţi".
„Tu...", începu rar domnul Gruber, „tu zici ca ‚tanti' de la ora de copii din timpul copilăriei mele: ‚Iesus, Salvatorul, salvează şi face totul bine. Când a păcătuit cineva, trebuie doar să-şi mărturisească păcatul. Apoi Iesus îl iartă. El este înlocuitorul nostru. - Tu trebuie să-L rogi pe Iesus să vină în viaţa ta şi să-L laşi să devină Domnul tău', aşa spunea ea totdeauna".
Uli dădu din cap. Nu ştia ce să mai spună.

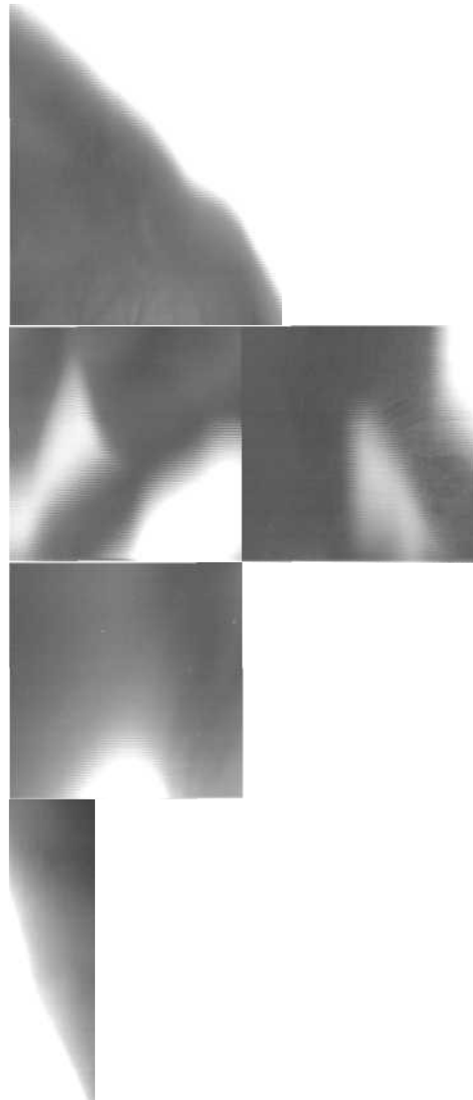
Câtva timp se făcu tăcere în cameră.
Bătrânul era cufundat în gânduri. Uli simţea că nu mai are nimic de spus. El se ruga doar în tăcere ca acele cuvinte rostite la ora de copii să-şi atingă scopul pentru care fuseseră spuse în urmă cu mulţi ani.
„Bine", zise în sfârşit domnul Gruber. „Doar n-ai venit să auzi un bătrân jeluindu-se. - Mai există vreo întrebare la care să-ţi răspund?"
„Ă, de fapt..." Uli se gândi. „Da, poate că mai
62
este una".
„Da?"
„Am fost la cimitir. întâmplător, am descoperit un mormânt pe care scria numele Karl Bonkovski. El a fost dat dispărut. - L-aţi cunoscut?"
Domnul Gruber râse. „Dacă l-am cunoscut? Băiete! Fritz şi cu mine am fost colegi de şcoală. Am fost chiar colegi de bancă. Şi dacă se făcea undeva o ştrengărie, atunci cu siguranţă că noi doi nu eram departe..."
„Fritz? Cred..."
„Clar. El se numea Karl, dar noi îi ziceam doar Fritz. De ce? Acum nu-mi mai aduc bine aminte de asta. Fritz..."
Brusc, râsul dispăru de pe faţa bătrânului soldat. El se uita fix la tăblia mesei. Respira greu.
„Da, Fritz...", zise el încă o dată.
Uli simţi că venise timpul să plece.
Aşa că-şi luă rămas-bun şi porni apoi pe drumul de întoarcere la cabană.
63
5. *Capătul urmei..*
întrucât pe drumul de întoarcere ploua mai tare, Uli, deşi avea umbrelă, ajunse destul de ud la cabană.
Desigur că prietenii lui îi observaseră absenţa. De aceea, el trebui să le povestească de bine de rău că îl vizitase pe domnul Gruber.
Ei se aşezaseră pe canapea şi fotolii în camera destinată destinderii, şi Uli începu să relateze: „El a fost atunci în turn şi a stat de gardă. Pe lângă el n-a trecut nimeni. Şi totuşi, toţi au văzut silueta de pe turn. Şi nu există o altă intrare secretă, de asta domnul Gruber este foarte sigur", îşi încheie Uli relatarea. El nu spuse nimic despre discuţia în legătură cu Karl Bonkovski. Uli n-ar fi putut explica de ce nu voia să spună prietenilor săi despre soldatul dispărut, dar avea pur şi simplu sentimentul că trebuie să ţină pentru sine această istorie.
„Deci chiar eşti în căutarea fantomei?" întrebă Meggi liniştită.
Ceva din vocea şi privirea ei îl făcu pe Uli nesigur.
„De ce nu...?" răspunse el prevăzător.
„Bine...", zise Meggi simplu şi tăcu.
Acum interveni Pepp. „Ar fi ceva dacă ai dezlega misterul legat de fantomă, Uli".
„Dar nu există fantome..." Banni din nou nu mai înţelegea nimic.
„Bineînţeles că nu!" Radi respiră adânc. „De aceea şi încearcă Uli să afle ce se ascunde în reali-
64
tate în spatele acestei poveşti".
înainte de a putea ea vorbi mai departe, Muck interveni în discuţie: „Dar, Uli, ar fi frumos dacă ne-ai spune mai mult despre ce-ai descoperit în căutarea ta după urme. în fond, noi suntem prietenii tăi, nu?" După vocea lui se putea deduce că era destul de ofensat.
Uli dădu din cap. „Bineînţeles că sunteţi. Dar..."
„Dar ce?" Meggi se uita la el cu ochi mari. Tare ar fi vrut să-1 întrebe de ce plecase noaptea din cabană. Şi ce observase atunci în sat, precum şi ce auzise de la domnul Gruber... - Dar ea

păstră pentru sine toate aceste întrebări.
Uli înghiţi nervos. Desigur că voia să încredinţeze prietenilor săi tot ce ştia, dar ceva anume îl reţinea să vorbească despre dispărutul domn Bonkovski şi despre amănuntele exacte ale convorbirii lui cu domnul Gruber. Nici el nu ştia ce se întâmplase cu el. Cumva, pur şi simplu nu putea vorbi despre aceste lucruri. I se părea că trebuie să păstreze pentru sine ca un secret ceea ce aflase.
„Bineînţeles că sunteţi prietenii mei", repetă el, ca să câştige timp, „totuşi există secrete, ‚secrete fantomatice', despre care eu însumi vreau să înţeleg mai multe. Şi dacă..."
„Aha", se strâmbă Radi, „deci am presupus corect! Tu ştii mai mult decât vrei să ne spui". Ea se lăsă pe spate şi reflectă. Deodată, îşi strânse ochii şi-şi mişcă iute ca fulgerul partea de sus a corpului spre în faţă. Cu o privire pătrunzătoare, ea se uită la Uli drept în faţă. „Sau te faci doar? - ‚Fantome'..."

Vocea ei avea un ton sarcastic. „Vrei doar să râzi de noi...?"
Uli se înroşi puţin. De fapt, nu se simţea bine în această discuţie cu prietenii săi. Era oare mai bine să le povestească totuşi tot ce ştia?
Radi interpretă greşit jena lui Uli.
„Ah, acum se şi înroşeşte!" strigă ea făcând pe supărata. Apoi zâmbi larg. „Fantome, fantome - Uli vede fantome...", cântă ea. „Dar de fapt nu ştie nimic, dar de fapt nu ştie nimic..."
„Dar de fapt nu ştie nimic...", intonară şi Muck cu Pepp.
Uli răsuflă uşurat. Okay, părea să fi scăpat cu bine din situaţie.
El ridică scurt braţele ca o mişcare de apărare, îşi afişă un zâmbet şi dădu din umeri.
Meggi nu luă parte la cântarul acela monoton. ... dar de fapt nu ştie nimic... - Lucrul acesta, desigur, nu era adevărat. Nu era nicio îndoială asupra acestui fapt. Dar de ce să nu vrea Uli să le încredinţeze cele ştiute? Oricum, de acum înainte ea va da o şi mai mare atenţie la ceea ce întreprindea Uli.
încetase să plouă. Norii se risipiră, şi ultimele raze ale soarelui uscară rapid urmele ploii pe străzi.
Uli şedea pe câţiva buşteni de lemn aflaţi în apropierea cabanei. Prietenii săi erau împreună cu alţii la un turneu de volei. întrucât sportul nu era marea pasiune a lui Uli, profesorul nu avusese nimic împotrivă ca el să se îndepărteze. Uli spusese doar pe scurt că voia să caute „fantoma". Domnul Wegner

râsese şi-1 lăsase să plece.
Uli medita. I se părea că ştie de fapt toate amănuntele pentru a da de urma misterului fantomei de la castel. Dar cumva era încă haos în gândurile sale. Pur şi simplu nu reuşea să înainteze.
Uli se uită gânditor la ceasul său de mână. încă o oră bună până la cină. Va fi tocmai îndeajuns pentru o mică plimbare în sat. Spera să-şi poată pune puţină ordine în gânduri.
Curând, Uli ajunsese la strada principală şi se îndreptă spre biserică şi spre cimitirul satului.

Ceva mai târziu stătea gânditor în faţa mormântului vechi al familiei Bonkovski.
„Karl Bonkovski, dispărut în 1945 în Rusia", citi Uli încet.
Atunci auzi paşi înapoia lui. Când Uli se întoarse, micuţa soţie bătrână a celui dispărut stătea chiar în spatele lui.
„N-ai pace, aşa-i?" zise ea cu vocea ei blândă, slabă.
Uli dădu din cap.
„îţi place mult să rezolvi mistere?" continuă doamna Bonkovski. „Am dreptate?"
Din nou dădu Uli din cap.
„Atunci te-ai uitat cu siguranţă la gangul subteran, nu? - Ei, Uli era numele tău, nu-i aşa?"
Uli dădu din cap. „Da, dar din păcate n-am prea avut ce vedea. El era deja prăbuşit după câţiva metri".
De data aceasta, bătrâna femeie fu cea care dădu
67
din cap. „Când eram copii ne mai jucam încă de-a v-aţi ascunselea în gang. Se putea ajunge până departe în gang şi de asemenea într-un braţ lateral. După părerea mea, aveau împreună o lungime de vreo 100 de metri. Apoi fireşte că s-au umplut cu dărâmături atât gangul principal, cât şi braţul lateral".
„Şi apoi s-a surpat gangul în apropierea intrării", constată Uli. Deodată, îşi aminti de florile pe care le văzuse în gang. „Oare să fi fost îngropat cineva acolo?"
„Cum de ţi-a venit gândul ăsta?"
înainte ca Uli să poată răspunde, bătrâna femeie continuă: „Când gangul s-a prăbuşit cu puţin înainte de sfârşitul războiului, nu era nimeni prin apropiere. Pe atunci aveam cu adevărat alte probleme decât să vedem de vechile ruine. Chiar şi la noi în sat era mare lipsă de alimente. Şi aceasta deşi erau atunci la noi câţiva fermieri. Permanent veneau noi ştiri cu moartea soldaţilor noştri, frontul se apropia tot mai mult, noaptea urlau sirenele apărării antiaeriene, apoi veneau bombele..."
Doamna Bonkovski tot povesti şi iar povesti. Totuşi, Uli nu mai asculta cu luare aminte. Gândurile lui se mişcau foarte rapid. Gangul se prăbuşise chiar înainte de sfârşitul războiului? Deci nu în copilăria domnului Gruber, aşa cum zisese acesta. De ce a zis el atunci aşa ceva? - Şi de ce îl avertizase el privitor la o altă prăbuşire a gangului? Acesta arăta totuşi stabil.
Uli strânse puţin ochii. Oare ce spusese deja diri-
68
gintele în timpul călătoriei cu autocarul în drum spre cabană? ‚în orice caz nu mai îndrăzneşte de fapt nimeni noaptea să vină în apropierea ruinelor castelului...'
Deci sentimentul nu-1 înşelase. El bănuise încă de pe atunci că ştia ceva important pentru rezolvarea întregii chestiuni. Doar că nu-şi dăduse seama ce anume era. Acum însă totul avea brusc sens, chiar dacă rămâneau deschise nişte întrebări. Uli îşi băgă mâna în buzunar şi simţi catarama pe care o găsise Banni. Pe ea erau gravate literele F. B. Dar acestea erau iniţialele...
„Ce s-a întâmplat, Uli?" Doamna Bonkovski îl smulse din gânduri. „Arăţi foarte palid. Nu te simţi bine?"
„Ă, ba da...", se bâlbâi Uli. „Dar...", el se uită în sus la ceasul din turnul bisericii, „dar trebuie să plec imediat..."
Bătrâna femeie se uită după el clătinând din cap. ‚Un băiat simpatic', îi trecu ei prin minte. ‚Dar pare să gândească puţin cam mult. Părea să fie total zăpăcit...'
Puţin mai târziu, Uli şedea din nou pe buştenii din faţa cabanei. Până la cină mai erau zece minute.
Ce era acum de făcut? Să povestească totul prietenilor săi? Şi apoi? Avea oare rost să se ducă la poliţie?
Uli clătină din cap.
Trebuia să reuşească cumva să rezolve altfel chestiunea. - Dar cum?

Aceste gânduri îl preocupară pe Uli şi în timp ce
69

şedea împreună cu prietenii săi la cină.
Era mare gălăgie în sala de mese. Dar Uli şedea tăcut între prietenii săi şi muşca fără poftă din sandvişul cu salam.
Prietenii săi nu erau prea atenţi la Uli. El se comporta destul de ciudat. Nici Radi nu spuse nimic, ci doar clătină puţin din cap.
Dar Meggi îl ţinea strâns pe Uli sub observaţie. Oare ce se petrecea în capul lui? El privea atât de distrat tăblia mesei, încât Meggi era foarte sigură că Uli descoperise ceva important. Oare cum să-i smulgă o mărturisire?
„Hei, Uli", zise ea dintr-o dată.
Uli tresări uşor.
„Ă, da..."
„Pot să te ajut cumva?" Vocea lui Meggi avea ceva rugător în ea.
Uli se simţi prins asupra faptului.
„Da", zise el şovăind. Apoi el se dădu mai aproape de Meggi. „Dar să nu scoţi nicio vorbă".
„Bine", zise Meggi şi se uită plină de aşteptare la Uli.
„Poţi să stai un pic de vorbă cu Pepp, Muck şi Banni? Eu... ă... ar trebui să fiu sigur că nu vor veni în cameră în următoarele minute..."
Meggi se uită mirată la el. Oare ce avea Uli de gând?
„Da, desigur..."

Uli se ridică şi părăsi sala de mese. El ajunse repede în cameră şi căută în dulapul lui Banni bocan-
70
cii lui de drumeţie.
Banni avea nişte bocanci foarte înalţi, maro închis, aproape negri. Avea nevoie de stabilitate a gleznelor, întrucât le scrântise adesea.
Cu un bocanc în mână, Uli coborî scara şi alergă până la buştenii pe care stătuse de două ori în ziua de azi şi meditase atât de profund. Acolo în desiş ascunse el bocancul.
Uli se grăbi să intre în cabană, înainte ca vreunul dintre prietenii săi să observe că lipsise atâta timp.
între timp, Meggi se lansase într-o discuţie animată cu Pepp, Muck şi Banni.
Când Uli intră din nou în sala de mese, profesorul tocmai vorbea despre ce vor face seara.
Uli se aşeză în linişte la locul său. Se vedea că prietenii săi nu observaseră cât timp lipsise el.
„Deci începem cu filmul puţin după opt". Domnul Wegner se întoarse cu spatele şi discută cu soţia lui.
Lui Uli îi veni să zâmbească. Aproape în fiecare seară câte un film. Dar de ce nu? Dirigintele alesese până atunci filme bune.
Toţi se sculară de la masă şi se înghesuiră gălăgioşi spre uşă.
Cu ochii mari, întrebători, Meggi se uită la el. Totul în ordine? voiau ei să spună. Uli dădu din cap pe neobservate.
După ce toţi părăsiseră sala de masă, Uli îi şopti încet lui Meggi la ureche: „Te rog, mai ţine-i încă o
71
dată ocupaţi. Şi fii atentă şi la Radi..."
Meggi dădu din cap. Când erau în camera de destindere, ea începu imediat să-i atragă pe prieteni într-o discuţie pe o temă oarecare.
în acest timp, Uli se duse la cabina telefonică ce se afla la intrarea în cabană. Cu degete tremurătoare, el căută numărul de telefon al domnului Gruber. Dacă Uli ar fi fost întrebat despre ce era vorba în filmul care dură aproape două ore, cu siguranţă n-ar fi ştiut ce să răspundă. El era cu gândurile în altă parte.
Când şi ceilalţi discutară mai târziu aprins în cameră şi râdeau cu hohote de glume noi şi vechi, Uli de abia ascultă. Doar din când în când îşi strâmba faţa într-un zâmbet uşor.
Uli fu unul dintre cei dintâi care îşi făcu toaleta de seară.
Şi tot el fu cel dintâi care era deja în pat puţin mai târziu. El murmură doar un scurt: „Noapte bună..." şi apoi se întoarse pe cealaltă parte.
Pepp clătină din cap. Uneori, Uli era un tip tare ciudat.
într-un fel oarecare, respiraţia regulată a lui Uli îi făcu pe prietenii săi să mai discute doar puţin timp cu glas scăzut. După aceea se făcu linişte în cameră.
Dar Uli nu dormea. Doar cu greu putea să respire aşa de regulat. Voia să dea impresia că era obosit mort şi că adormise rapid.
Când se făcu linişte în cameră, Uli nu mai rezistă în pat. Dar el trebuia să aştepte până ce prietenii săi dormeau cu adevărat adânc.
Cam după vreo jumătate de oră, îl auzi pe Banni sforăind uşor.
Uli se ridică în capul oaselor şi trase cu urechea în semiîntunericul din cameră. De afară, razele lunii intrară în cameră, iar prin crăpătura uşii se vedea lumina de pe coridor.
Uli se ridică încet. Prietenii nu observară nimic. Cu adevărat dormeau buştean.
Uli îşi luă o cămaşă şi-şi trase pantalonii. încălţămintea voia să şi-o ia abia pe coridor.
Niciunul dintre prieteni săi nu observă când Uli îşi luă haina şi ieşi încet din cameră. Cu paşi repezi, el se grăbi să se ducă la cabina telefonică şi formă numărul domnului Gruber.
In timp ce Uli alerga de la cabană la buşteni, nu observă că dintr-o cameră îl urmăreau cu atenţie doi ochi dinapoia perdelelor. Meggi clătină din cap. Oare ce avea Uli de gând?

La lumina lunii, ea mai putu vedea că el scoase ceva din desiş. Nu-şi putea da seama despre ce era vorba. Apoi Uli dispăru în pădurea de fagi.
Meggi îşi trase încet un scaun la fereastră. Celelalte fete din cameră dormeau adânc. Meggi se uită la ceasul ei de mână. Era ceva peste unsprezece şi un sfert, în plină noapte. Indiferent când va reveni Uli, ea îl va aştepta...
72
73

6. Cazul nerezolvat?

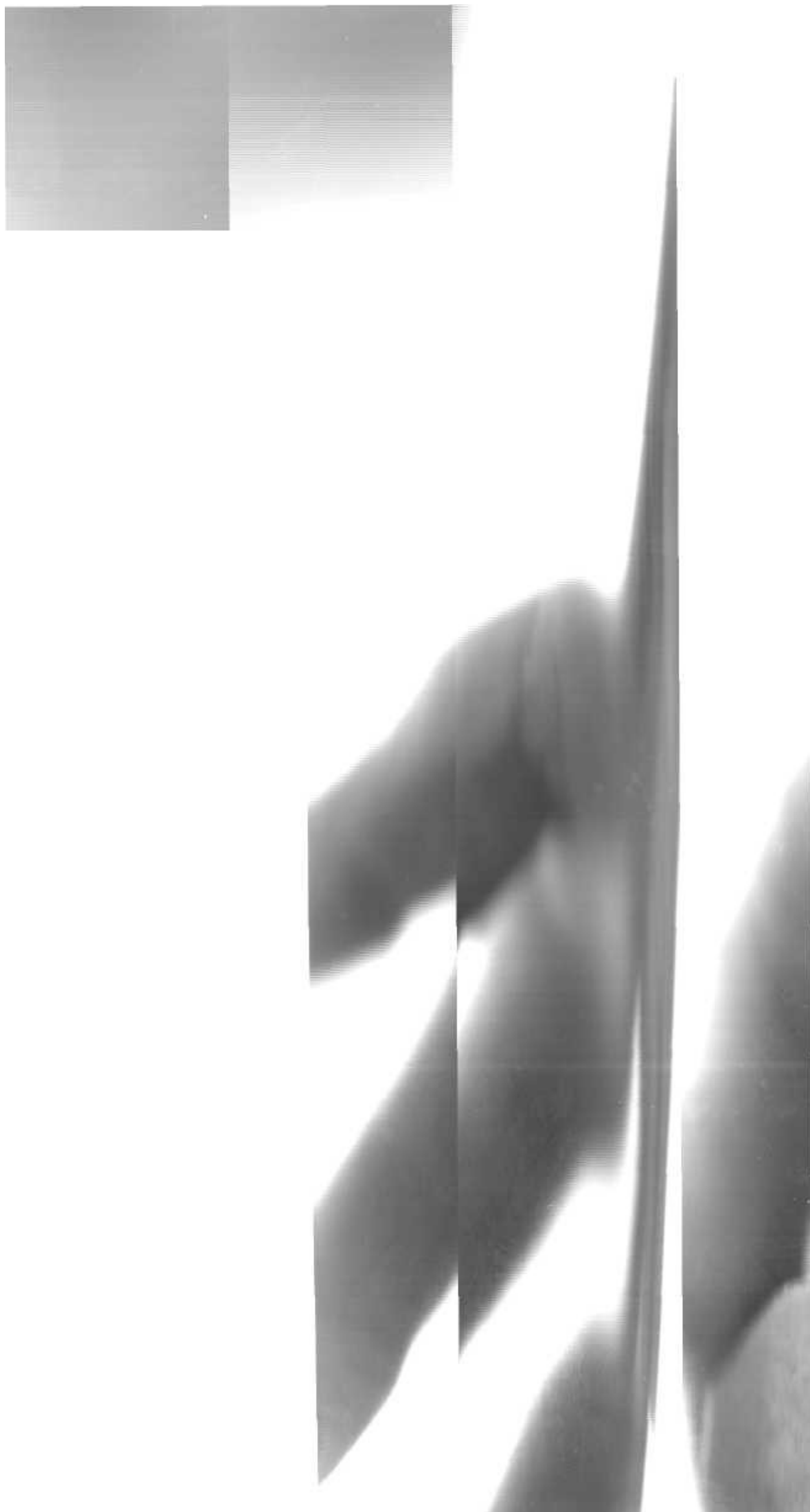
Uli stătu în mica nişă laterală din gangul subteran, doar la câţiva metri distanţă de locul în care se prăbuşise totul. în jurul lui era întuneric beznă. Aici, la câţiva metri sub pământ, era neliniştitor şi rece. Ce bine că-şi luase jacheta uşoară de vară!
‚Să sperăm că domnul Gruber nu mi-a recunoscut vocea', îi trecu lui Uli prin minte. ‚Am încercat într-adevăr să vorbesc cât mai gros posibil, iar accentul rusesc mi-a reuşit bine - dar...'
Oare ce-o fi crezut domnul Gruber când imediat după ora unsprezece seara sunase telefonul, şi o voce spusese în mod neclar: „L-am găsit! L-am găsit pe Fritz al tău..."
După aceste cuvinte, Uli auzise la celălalt capăt al firului doar o respiraţie anevoioasă. Apoi receptorul fu pus cu atenţie în furcă.
Uli nu fu nevoit să aştepte prea mult. Deja după cincisprezece minute auzi pe drumul cu pietriş paşi care se apropiau tot mai mult.
Apoi se văzu lumina slabă a unei lanterne de buzunar, care se mări rapid.
Uli putu să vadă cum conul de lumină lumina grămada de moloz din locul unde se prăbuşise gangul. Nici nu descoperi bine domnul Gruber bocancul ce se ivea dintre pietrele îngrămădite, că strigă uşor.
„Nu!"
Ecoul repetă slab cuvântul. Domnul Gruber se **74**
aruncase în genunchi şi încerca cu mâinile goale să dea pietrele la o parte. Totuşi, de abia avu bocancul în mână, că se opri.
„Nu...", zise el încet. De data aceasta însă nu mai era un strigăt, ci suna mai degrabă şovăitor şi gândit.
„Ce înseamnă asta?" Acum se auzea din nou ofiţerul. „Cer imediat o explicaţie..."
Cuvintele erau tot mai încete spre mijlocul propoziţiei. „O explicaţie...", repetă el aproape şoptind ultimele cuvinte.
Uli ieşi din nişă direct lângă domnul Gruber.
„O explicaţie?" zise Uli încet. Apoi el vorbi ceva mai tare. „De unde să încep? - Poate că cel

mai bine de la povestea cu fantoma. Bineînţeles că n-a trecut nimeni pe lângă dumneavoastră ca santinelă ca să se ducă în turn. Nici nu era nevoie. Căci chiar dumneavoastră ,aţi apărut' ca fantomă în turn. Aşa a fost atunci şi la fel şi mai târziu, din când în când, atunci când eraţi aici. Aşa că nu s-a mai încumetat nimeni să se apropie de gangul subteran. - Acesta a şi fost scopul dumneavoastră, nu-i aşa?"
Domnul Gruber stătea în continuare îngenuncheat în faţa grămezii de pietre şi se uita ţintă la bocancul pe care îl ţinea în mână. El dădu slab din cap.
„Aşa că aţi putut să tot veniţi aici în întuneric şi să vă gândiţi la camaradul dumneavoastră mort". Vocea lui Uli suna foarte blând şi compătimitor. „Nu ştiu ce s-a petrecut aici. Dar acolo sub pietre zace totuşi Karl Bonkovski, prietenul dumneavoastră Fritz. Nu-i aşa? - Noi i-am găsit în pădure

catarama de la centură. Cu iniţialele lui: F pentru Fritz şi B pentru..."
„Dar eu n-am vrut asta!" îl întrerupse domnul Gruber.
t
El se ridică încet. Ţinea strâns la piept bocancul. Era aproape ca o îmbrăţişare. El stătea în gang cu umerii plecaţi, uitându-se într-un punct fix. Acum nu se mai putea recunoaşte nimic din ţinuta unui ofiţer.
„Războiul era pierdut. Am înţeles pe atunci lucrul acesta. Am văzut cum mureau camarazii mei. Fără sens. - Şi atunci am şters-o englezeşte. Da!" El dădu cu tărie din cap. „Eu, locotenent-colonelul Hans Gruber, am dezertat". El lăsă obosit braţele în jos. Tot mai ţinea bocancul în mână.
„Am reuşit să ajung în patrie, apoi m-am ascuns aici în gangul subteran. Ştiam totuşi că vor spânzura de următorul copac orice dezertor. Mi-era groaznic de frică. M-am hrănit cu rădăcini şi fructe de pădure. Numai noaptea îndrăzneam să mă aventurez prin pădure. Peste zi stăteam ascuns în gang".
Uli nu-1 întrerupse pe domnul Gruber. Acesta puse în sfârşit bocancul jos şi apoi continuă: „într-o seară am auzit brusc paşi în gang. Mi se părea că-mi stă inima în loc. Acum vin după tine! Tremuram de teamă. ,Cine-i acolo?' am strigat eu. în loc de răspuns au venit împuşcături. Atacul este cea mai bună apărare, m-am gândit eu şi m-am furişat aplecat spre atacatorul meu. Atunci i-am văzut umbra în lumina slabă a intrării. Şi el a părut să mă observe şi a deschis iarăşi focul. Am tras şi eu spre el. - Atunci s-a

prăbuşit grămadă".
Domnul Gruber începu să plângă. „De abia atunci am observat cine fusese atacatorul. Vechiul meu prieten Fritz. După cât se pare, şi el dezertase la fel ca mine. - De teamă, trăsese pur şi simplu ca nebunul în jurul lui. Oare de ce n-a luat-o pur şi simplu din loc când şi-a dat seama că era cineva în gang? De ce...?"
Domnul Gruber ridică puţin mâna, dar o lăsă imediat să cadă în jos.
„Eu l-am împuşcat. Eu..."
„Iar gangul?" întrebă Uli încet.
„I-am tras corpul de la intrare până adânc în gang. Apoi am aruncat ultima mea grenadă. Sub moloz n-a mai căutat nimeni".
„Şi florile?"
în loc de răspuns, domnul Gruber îl privi pe Uli drept în ochi. „Florile erau pentru mormântul lui...", îşi dădu Uli singur răspunsul.
Domnul Gruber dădu din cap.
Câtva timp se făcu tăcere. De afară nu pătrundea niciun zgomot aici în gang. Lanterna de buzunar a lui Uli cădea fantomatic pe unul dintre buchetele vechi, ofilite de flori.

Dintr-o dată, bătrânul ofiţer trase adânc aer în piept, iar silueta lui gârbovită se îndreptă.
„Aşa, băiete", începu el cu o voce ceva mai sigură, „ce este acum de făcut?"
„Ce trebuie să fie făcut?" întoarse Uli încet întrebarea.
„Ceea ce ar fi trebuit să se facă de multă vreme!"
77

Vorbele răsunară ca o poruncă. Apoi domnul Gruber vorbi rar mai departe. Din nou i se schimbase complet vocea. Ea luase acum un ton moale, neliniştit şi totuşi hotărât. „De câte ori mi-a fost teamă că va ieşi totul la iveală! Când a spus apoi Otto că l-ar fi văzut pe Fritz... - Ei

bine, pe timpul acela nu 1-a crezut nimeni".
Uli dădu din cap.
Ochii bătrânului ofiţer erau aţintiţi asupra lui. „Băiete, o să mă denunţi?" Faţa domnului Gruber nu arăta nicio emoţie la rostirea acestor cuvinte. „De ce aş face-o?" răspunse Uli. „Cred că nu veţi mai duce cu dumneavoastră nicio zi povara acestei vechi întâmplări. Aşa cum aţi auzit la ora de copii: .Trebuie să faci faţă vinovăţiei, trebuie să ţi-o recunoşti'".
„îţi mulţumesc, băiete!" Domnul Gruber luă mâna lui Uli. „Şi", bătrânul şovăi o clipă, apoi adăugă cu voce fermă: „Şi îi predau Lui povara, Iesus vrea s-o aibă. El, înlocuitorul meu..."
„Mai am ceva să vă dau", zise acum Uli încet, aproape respectuos, şi băgă mâna în buzunarul de la pantaloni.
Când domnul Gruber văzu catarama, mâna începu să-i tremure puţin. „I-o voi da soţiei sale...", zise el slab. Apoi îşi veni iarăşi în fire. El trase adânc aer în piept. Stătea drept în faţa lui Uli. Bătrânul militar luă catarama camaradului său mort şi dădu mâna cu Uli. Era o strângere fermă de mână cu care îşi luă el rămas-bun de la Uli şi îi mulţumi...
Meggi rămăsese într-adevăr trează, chiar dacă

ochii i se închiseseră de câteva ori. în felul acesta putu să vadă cum se îndrepta Uli cu paşi rari spre cabană. De data aceasta recunoscu şi bocancul pe care îl purta într-o mână. Oare la ce-1 folosise?
Ultimele două zile ale excursiei cu clasa trecură repede.
Deşi Meggi se uita adesea întrebător la el, Uli nu scoase niciun cuvânt. Meggi simţi că nu-i va răspunde nimic, chiar dacă îl va sâcâi cu întrebări. Ce să le fi spus Uli prietenilor săi? Să transmită întreaga istorie? Sau mai degrabă să treacă totul sub tăcere?
Uli nu ştia prea bine ce să facă, şi astfel nu le spuse prietenilor săi nimic despre ceea ce se întâmplase între domnul Gruber şi colegul său de clasă Karl -Fritz - Bonkovski.
Şi apoi erau cu toţii în autocar şi se întorceau acasă.
Meggi şedea din nou lângă Uli, iar profesorul stătea pe culoarul din mijloc. Doar un lucru era altfel. Din spate nu se mai auzea refrenul: „De dimineaţă lângă lac..."
Domnul Wegner se uită zâmbind la Uli.
„Ei, Uli, de data aceasta n-ai putut găsi fantoma. Ai mai mult succes la făptaşii în carne şi oase. Nu-i aşa?"
Uli dădu doar uşor din umeri şi zâmbi. Ce să zică?
Profesorul merse mai departe în spate la câţiva şcolari.
Tocmai atunci se transmiteau ştiri la radio-ul pe

care-1 deschisese şoferul. Nimeni nu asculta ce spunea crainicul. Dar, dintr-o dată, Uli ascultă cu atenţie.
Era vorba despre un soldat dispărut, ale cărui rămăşiţe pământeşti fuseseră găsite de abia acum, la multe decenii după al Doilea Război Mondial, într-un gang subteran din ruinele unui castel vechi. Un fost ofiţer dăduse indicii referitoare la găsirea celui decedat. Relatarea se încheia spunând că bătrâna văduvă a soldatului mort era fericită că putea să-şi înmormânteze acum soţul aşa cum se cuvenea.
Nu numai Uli auzise tot ce se spunea, ci şi Meggi nu scăpă niciun cuvânt. Ea îşi strânse ochii gânditoare.
„Asta e", zise ea în sfârşit, „păcat că n-ai putut să prinzi nicio fantomă, nu-i aşa? înseamnă că acesta a fost primul tău caz nerezolvat...?"
Uli se uită nesigur la ea. Remarcase semnul întrebării de la sfârşitul propoziţiei. El trase adânc aer în piept şi zise cât mai liniştit posibil: „Meggi, tu însăţi ştii că este foarte greu să prinzi nişte fantome..."
„Da", şi Meggi zâmbi larg. „Dar, Uli — oare fantomele poartă bocanci?" Ea aşteptă o clipă, apoi vorbi liniştit mai departe. „Ă - tare aş mai mânca o îngheţată mare cu ciocolată, cu

zmeură şi cu multă, multă frişca. - îţi mai aduci aminte, Uli? Dacă nu rezolvi cazul, atunci..."
Uli se lăsă pe spate. Apoi se uită la Meggi clătinând din cap şi zâmbind. „Auzi, Meggi, cine e de fapt aici detectivul - tu sau eu?"
Sfârşit